

REVISTA
VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI” :

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7/BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTȚU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar General:

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

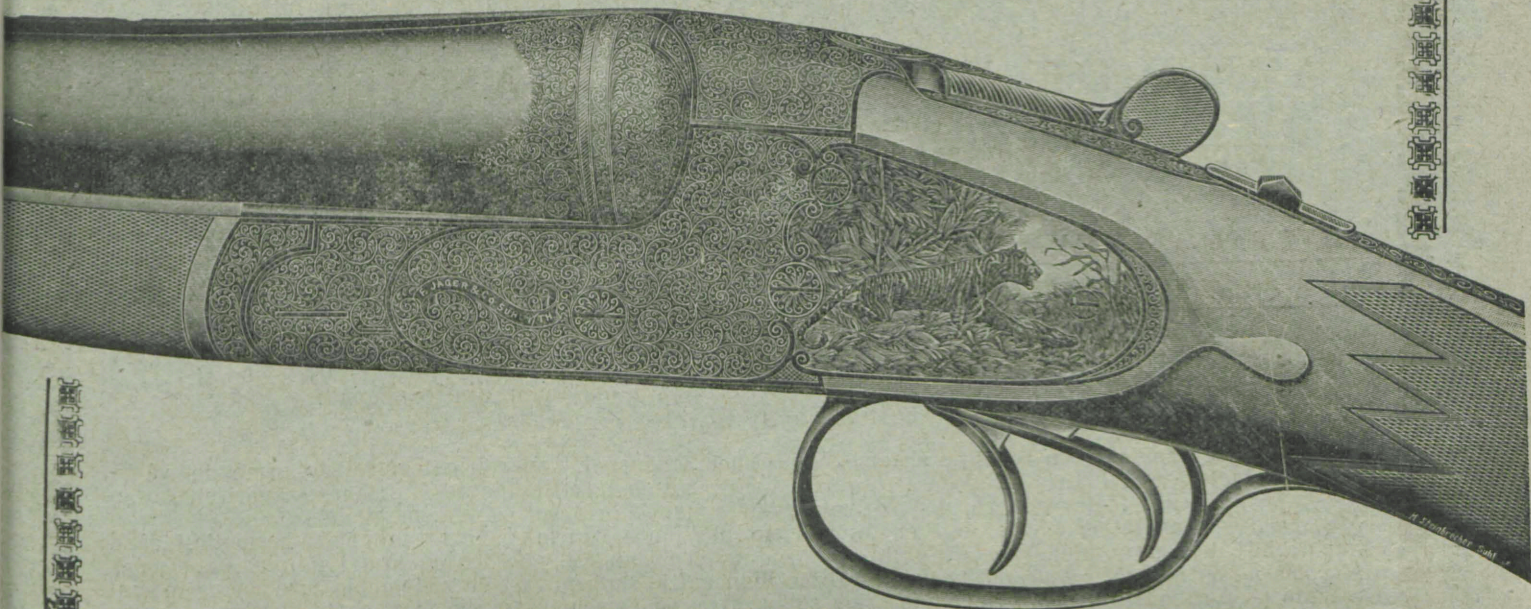
Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 4—7

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313.47 —

A R M E L E
F. JAEGER & Co.

**Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze**

**Toate armele fabricate de
această casă pentru mem-
brii „UNIUNEI“ sunt cea mai
elocventă reclamă, obținând
fără excepție predicatle
„exceptional“ și „superior“
la standurile oficiale de in-
cercare din străinătate.**

SPECIALITĂȚI:

**Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Blok“ care rezistă celor mai formi-
dabile presiuni (-) Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillin-
guri (-) Ejectorul infailibil sistem Jaeger (-) Viza patent Jaeger, etc.**

**Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.**

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească din

echipamentul d-stră sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VANATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb caș. 12 și 16.

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTA

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECIZIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI CA EXECUȚIE

STEYR-WERKE A. G.

Wien I, Teinfalstrasse 7.

Reprezentată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“.
Catalog ilustrat contra marcă poștală necesară.

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant. Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul în care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere a cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte manabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm. Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.
2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei
3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare percutor, arc și trăgace e exterioare.
4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.
5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără a unelte arma cal. 12 într-una cal. 16.
6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.
7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol cu țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. Siguranță absolută. Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.
 2. Maniabilitatea. Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții și anume:
 - a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;
 - b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradăție;
 - c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.
 3. Curățirea ușoară. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.
 4. Toate piesele sunt interschimbabile. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.
- Pistolul „Steyr“, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă — Greutatea mică — Precizia tirului — Rezistența incomparabilă — execuția fină.

NU CUMPARAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

**DACĂ DORIȚI SĂ CUMPĂRAȚI VRE-O ARMĂ SAU VRE-UN
ARTICOL DE VÂNĂTOARE,**

**CEREȚI ÎNTÂI OFERTA MEA, CARE VĂ DĂ ÎNTOTDEAUNA
CE CĂUTAȚI, LA PREȚURI**

fără concurență

arme cu 4 țevi, Drillinguri, arme cu 2 țevi cu
și fără cocoase, execuție de primul ordin,
fabricație proprie,

ARME-LOESCHE-MAGDEBURG

KÖLNERSTRASSE 13

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE, SPORT, ȘI DE
APARARE, MUNIȚII DE TOATE FELURILE; ARTICOLE DE
VANATOARE; IMBRACAMINTE DE VANATOARE ȘI SPORT

CEA MAI MARE CASA DE SPECIALITATE ÎN ACEASTA BRANȘĂ (-) FURNISOR
AL M. S. REGELE FERDINAND I

Fasani Ungurești

GALGA
Ferma de

fasani
ungurești

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă ma-
terial de crescătorie: P. mongolicus, P. torquat-
us, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASANI DE PRĂSILĂ

FASANI DE VÂNĂTOARE
(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

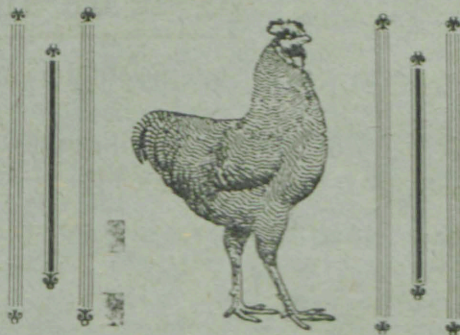
Transporturile se fac în ordinea primirii co-
menzilor. — Fasani de vânătoare pentru reîm-
prospătarea sângelui se primesc imediat.

20

Crescătorie de păsări

„GEMMA“

Proprietar Colonel EMIL FOLTZER
Str. Gl. Dragalina 63 — Chișinău

Pui și ouă de cloșit din rasele:
Rhode-Island roșu întunecat Le-
ghern Americani, Plymouth-Rock,
rațe alergătoare albe și Khaki
Cambell. Catalogul ilustrat se
trimite contra sumei de lei 10
care se va rambursa la
prima comandă de 12 ouă.

Marca Fabricii

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Sa.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT

==== IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ ====

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

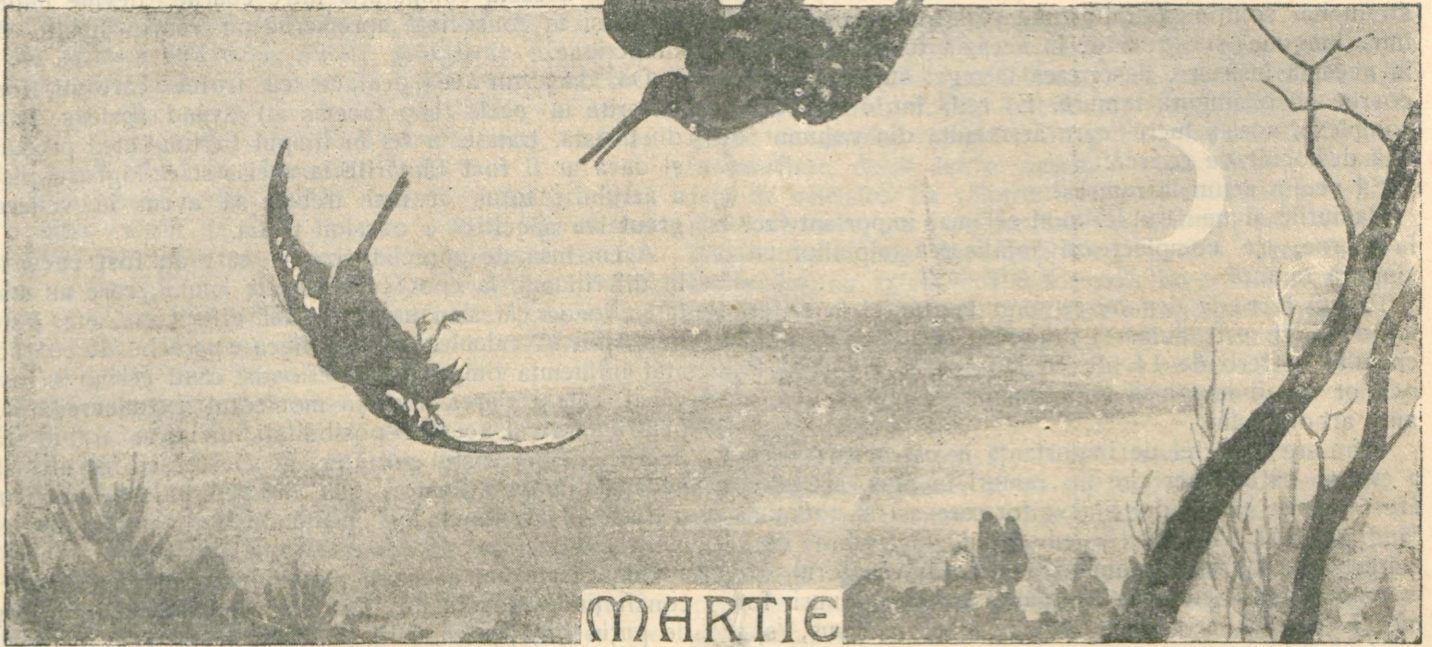
Arme de alice cu două țevi

:::: pentru vânătoare și sport ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74, cu cel mai mare rendement a tirului.

Simson

STUDIU CRITIC ASUPRA FORMULEI DE APRECIERE PENTRU COARNE, A LUI NADLER*)

de EMIL WITTING. -- Inginer Inspector Silvic

LA FORMULA ungurească de clasare a coarnelor de cerb după Nadler, (vezi No. 3 anul II din Karpathen-Wiedwerk) te surprinde în special că lungimea coarnelor se socotește pe jumătate, grosimea ramurilor luate separat se calculează întreg, greutatea dublu și pentru fiecare ramură secundară, se face un calcul separat.

Pentru a putea înțelege motivul mai profund al acestei aprecieri curioase ale coarnelor, ar trebui să lăsăm să vorbească cifrele:

O pereche de coarne fumoase ar avea — să zicem — 100 cm. lungimea tulpinelor coarnelor; 16 cm. grosimea lor în circumferință, 8 kgr. greutatea (ambelor tulpini) și de $2 \times 8 = 16$ ramuri.

Acela care privește superficial cifrele acestea, ar crede că lungimea tulpinilor este apreciată desavantajos; totuși trebuie întâi să studiem volumul, pentru a putea avea o imagine reală, care să ne ajute să pricepem just.

Să ne lămurim însă mai întâi din ce anume elemente se compune criteriul de bază al aprecierilor, adică, volumul, respectiv greutatea, cântăritul și măsurătorile, ce formează cifre ce nu se pot modifica; fără să luăm în considerare: frumusețea sau urâtenia, etatea, etc.,

Cele trei componente sunt: lungime, grosime și numărul ramurilor. La o schimbare a lungimei în *deci-*

metrii, cu același volum și să zicem cu același număr de ramuri, urmează o reducere sau o exagerare a grosimei la circumferință (deci calculată de trei ori diametrul) în *centimetrii*.

Așadar rezultă un raport aritmetic de valori dela grosime la lungime, de 10 la 1, iar calculând lungimea și grosimea după proporția aceasta, ar fi să ne supunem unei reguli matematice bine stabilite.

Făcând abstracție dela toate criteriile de apreciere accesorii, ca: distanța între coarne etc., ar rezulta la fiecare zecime din centimetru, o diferență de grosime a tulpinilor de 1 cm. la lungimea circumferinței; sau la 1 cm. de lungime a circumferinței, revine 10 cm. a lungimei tulpinei, așadar valoarea grosimei în puncte, ar fi de zece ori mai mare decât lungimea lor și ar trebui 1 cm., de grosime sau 1 dm. lungime pentru a obține un punct de clasare.

Care este criteriul după care încearcă formula Nadler să satisfacă această dorință? În această formulă se ia mai întâi lungimea tulpinilor, numai pe jumătate și astfel dă raportul de 5 la 1, în al doilea rând, grosimea se valorifică de 5 ori, și anume: 1) la roză (ce e drept la ambele în loc de una singură), 2) la tulpina dreaptă între ramura frontală și cea mijlocie, 3) la tulpina stângă între frontal și mijlocie, 4) la tulpina dreaptă între ramura mijlocie și coroană, 5) pe tulpina stângă între ramura mijlocie și coroană: astfel în cât unitatea de măsură a grosimei, atinge o valoare de zece ori mai mare, decât unitatea de măsură obținută în ce privește lungimea lor. Un cm., de lungime a tulpinilor ar obține astfel $\frac{1}{2}$ puncte. Astfel că raportul de unu la zece este asigurat în acest mod.

Faptul că se măsoară anume roză, grosimea între

*) Acest articol magistral, a fost corolarul unei campanii întregi dusă cu succes și rară competență din partea autorului, contra punctului de vedere unguresc, pentru a face să se modifice formula lui Nadler, la aprecierea trofeelor de cerb. Această campanie a culminat cu triumful acestui punct de vedere și cu izbânda trofeelor românești la Expoziția Internațională de vânătoare din Lipsca (NR).

vârful frontal și mijlociu, între mijlociu și coroană, dovedește că aceste locuri precise de măsurătoare a grosimei au de scop să învedereze prioritatea ce li se dă în felul acesta de apreciere.

Trebue să recunosc: Sunt literalmente surprins de strălucita soluție a raportului valorilor care se face între lungime și grosime, în această formulă. Găsesc în această înșiruire, descrierea întregii structuri a unor coarne cu o singură ramură. Ea redă într'o formă mai complexă, acelaș lucru care ar rezulta din volumul de apă deslocuit de coarne.

Să venim acum la ramuri!

Ramurile și numărul lor sunt cel mai important factor la coarne, ele completează înfățișarea tulpinilor cu o singură ramură.

Primul lucru la denumirea unor coarne și la criteriul lor de bază, este numărul ramurilor. Când ai pronunțat cuvântul: Cerb de 14, de 16 etc., se și ridică în fața ochilor minții imaginea unor ramuri frumoase, ca ale unui arbore falnic.

Cifra are o astfel de importanță în cât fiecare urcare a ei prin câte o pereche de ramuri în plus, are drept efect pentru camaradul binevoitor care asistă, tot numărând 18, 20, 22, 24 etc. emoții de așteptare ce se măresc în progresie geometrică. Pentru vânătorul care le numără însă cu arma în mână, aceste ramuri formează treptele ce-l înalță din ce în ce mai sus, spre raiul vânătoresc.

În aceste condițiuni este oare admisibil ca o ramură să fie socotită numai la valoarea unui singur punct, dintr'o totalitate de poate 200 de puncte? Niciodată! Ramurile formează completarea structurii coarnelor despre care am vorbit mai sus, adică tulpina cu o singură ramură. Ramurile unor coarne cu opt vârfuri, afară de tulpină, au aproximativ jumătate din volumul cornului. Valoarea acestui corn, este aproximativ $50 + 22 + 14 + 14 + 15 + 15 = 130$ de puncte.

Cele șapte ramuri ale unui corn, au deci aproximativ o valoare numerică la jumătate, adică 65 de puncte, ar rezulta deci pentru o singură ramură, 9 puncte, fără să socotim vârful tulpinei, așadar ar reveni pentru întregul număr de ramuri ale ambelor tulpini, câte 4 puncte, contrar formulei Nadler care le valorifică la un singur punct. Nu trebue să uităm, că la unul și acelaș volum, fiecare majorare a numărului ramurilor, influențează cu mult în minus raportul între lungime și grosime de 10 : 1, astfel că de această pierdere urmează să beneficieze în aceiaș măsură ramura, în timp ce o micșorare a numărului ramurilor adaugă la lungimea și grosimea tulpinei câte 4 puncte pentru fiecare ramură în minus, neapărat dacă ramurile au minimum 22 cm, lungime și o grosime de 9 - 10 cm, la circumferința bazei. La ramuri mai mici trebue să socotim și puncte mai puține. S'ar putea socoti astfel la o lungime de 18 cm., 3 puncte; la 12 cm., 2 puncte; la 6 cm., un punct. Arăt această apreciere, desbrăcată de orice sentiment de estetică și de orice punct de vedere vânătoresc, adică expresia obiectivă a drepturilor subiective ale coarnelor.

Dece să fie încărcată această valorificare în formulă, printr'o așa zisă întărire, adăugând și greutatea care pare a fi deja cuprinsă în ea? Am și pentru asta un r spus: Coarnele care au o greutate specifică mare, să fie relevate în mod special. Dacă se valorifică pe deasupra dublu în puncte, atunci la apreciere să se adauge 2 puncte. În realitate se apreciază de 4 ori, având în vedere că analiza pe care o facem, se referă numai la una din tulpinile coarnelor. Drept vorbind, greutatea n'ar trebui să intre în formula de structură, pentru a se adăuga la adunarea punctelor, fiind matematiceste nelogic, cel mult ar fi permis înmulțirea punctelor obținute cu greutatea specifică (nu absolută).

Bazat pe experiența mea nu pot recunoaște o influență atât de mare a greutății, oricât de valoroasă și importantă ar fi ea de altfel, cum o face Nadler în formula sa, și aceasta pentru motivul că hotărârile sale, iar prin aceasta comparația între coarne, devine imposibilă și în consecință aprecierile nu rămân lipsite de obiecțiune.

Da, dacă am avea deaface cu trofee care au fost cucerite în acelș timp (aceiaș zi) având aceleaș oase din țeastă, tratate la fel în timpul fiertului etc. precum și dacă ar fi fost cântărite la aceiaș stare higroscopică a aerului; totuș ar mai trebui să avem în vedere, greutatea specifică a oaselor țestei.

Avem însă de apreciat coarne, care au fost cucerite în diferiți ani, la epoci diferite ale anului, care au stat în perioada cât s'au uscat, în aer diferit etc. etc. Este imposibil să calculezi pentru fiecare pereche de coarne, atât influența timpului din perioada când cerbul a fost vânat, cât și starea lor din momentul examinării; iar pentru motivul acestei posibilități, nici n'ar trebui să depreciem pe fostul purtător al acestor trofee nici să nedreptățim pe vânător, sau din contră să apreciem trofeele în avantajul lor înalțându-le la un grad nemeritat.

Cu aceasta am analizat partea principală, coarnele, constinând valoarea lor, fără să avem în vedere câtuș de puțin înțățișarea, fără să valorificăm regularitatea, frumusețea, masivitatea, mândra lor primitivitate, desfășurarea lor, felul cum sunt legate, venerabilitatea lor, și nici impresia de forță, etc.

Încă ceva! găsesc în formula de clasificare a lui Nadler — dealtfel foarte bună, — abstracție făcând de duțla măsurătoare a rozelor, că este fără de rost stricată prin calificarea specială a lungimei ramurilor frontale, chiar dacă ar fi să conteze numai cu a 4-a parte a valorii ce i-se dă. Tot cu aceiaș dreptate s'ar putea aprecia în mod deosebit lungimea ramurei mijlocii sau înălțimea vârfurilor coroanelor. Adică lungimea specială a ramurei frontale să fie oare un indiciu special de vigoare a coroanelor sau chiar o pretenție la frumusețe a lor? Contrariu, frumos nu poate fi nici odată când ramura frontală este peste măsură de lungă; avantajos nici atât, deoarece caracterizează cerbii, așa numiți ucigași ai rivalilor. Natura n'a înzestrat cerbul cu coarne în scopul ca el să ucidă, lucru pe care-l dovedește multipla ramificație a coarnelor, cu care cerbul poate ataca, se poate apăra, poate respinge sau pedepsi pe agresor, însă nici odată să-l omoare.

În rezumat găsesc nucleul formulei Nadler foarte bun, dacă ar aprecia normele de calcul ale volumului, măsurând numai una dintre roze și abandonând măsurătoarea ramurei frontale. Luarea în considerare a greutății coarnelor, nu este din nenorocire lipsită de complet de cusur, deci este neavantajoasă; ramurile sunt apreciate numai la $\frac{1}{4}$ din valoarea lor, deci prea puțin.

Dar nu suntem încă la sfârșit cu critica! Valoarea fiecărei perechi de coarne, constă în primul rând în aspectul lor, nemăsurate, necântărite, așa cum se prezintă ochiului experimentat ale celui ce le privește. Nu există două perechi de coarne identice. Ele se prezintă sub atâtea forme cași arborii din codru. Este neapărat necesar să ai simțul frumosului și sufletul format pentru a putea percepe și pricepe din punct de vedere vânătoresc, aceste coarne deci pentru a putea să-ie apreciezi just. Mai trebue, în afară de aceasta, mult curaj pentru a evidenția toate detaliile neprevăzute, toate excepțiile, și particularitățile de formă, a nenumăratelor și diferitelor coarne, reducându-le la gustul personal al unei singure persoane sau la ale unui grup, în limitele unei formule aride.

Formula lui Nadler, cu punctele ei sărăcicioase în ce privește valorile frumuseței, nu conține nimic pentru

formă, simetrie, regularitate, relativitate. Ramuri scurte și îndesate, când au grosimea necesară, ramuri subțiri și lungi, dacă mai au și o lungime fără rost, încălcări de ramuri secundare, numai să aibe cât mai multe, pot obține totuși 200 de puncte, lipsindu-le caracteristicile de rasă străveche, putere primitivă, precum și toate celelalte caractere cerute de legile estetice; comparând așa dar astfel de trofee cu altele, a căror număr de puncte este sub 200 și cărora totuși, eu le-aș atribui calificativul de „frumos“.

Apoi mai sunt cerbi cu 12 ramuri — cunosc unul din aceștia, vânat de Col. Berger — care prin faptul că a fost cucerit în locuri atât de îndepărtate de civilizație, au aerul forței primitive, par un spectru al pădurilor seculare, cu tulpinile lor depărtate, cuprinzând parcă libertatea în brațe și care fac pe spectatorul recules, să cadă într'o pioasă nostalgie de toamnă; pe când alături, coarne plecticoase care nu evocă nimic, o arătare mediocră, însă cu zece puncte mai mult, te dispune mai degrabă la căscat. Din contră, privești la o coroană așezată pe brațe viguroase ca o floare învolată, care prin raritatea apariției ei, provoacă la cel ce o caută și o descoperă, chiotul fericit al exuberanței de primăvară; pe când niște coarne cu două tulpini subțiri și nesfârșite și care mai au și o mulțime de ramuri fără rost și eleganță ce se înalță către cer de parcă ar cere ajutor, și-au asigurat, fără îndoială, cu 20 de puncte mai mult.

Cunosc apoi o pereche de coarne cu 16 ramuri, care nu au ramurile frontale enorm dezvoltate, în schimb au însă atâta nobleță în linia arcuită a ramurei mijlocii și în genere o frumusețe atât de mare a tuturor contururilor și proporțiilor, mai au apoi o coroană asemenea unei diademe, adevărate coarne de cerb din creierul munților. Ele vor fi puse însă mai în umbră, de violența cifrei a celor de 2 ori 12 ramuri ale coarnelor unui cerb numerotat și ucis pe terenul răsfățat al unui îmbogățit de război. Și totuși cel dintâi trofeu ne povestește mai mult ca ori care altul, prin însăși noblețea și majestatea liniilor lui, cum a știut el să reziste tuturor vicisugurilor lupilor și iscusinței vânătorilor.

Cred că trofee noaste de cerb sunt mult prea de rasă, mult prea nobile și individuale, pentru a putea fi înghesuite în aceiaș ciorbă de clasificare burgheză, cu celelalte.

Ca bază pentru aprecierea masivității și mărimii lor, se poate întrebuița destul de bine formula de bază a lui Nadler, fără nici o schimbare. Ea are părți foarte bune, ar fi mai bine însă, dacă la expoziții ar exista vasele necesare, spre a măsura coarnele prin volumul de apă deslocuit. Metoda aceasta dă fără greș volumul. Toate celelalte, fie depărtarea între tulpini, simetria, perlajul, etc, sunt forme exterioare; chiar mărimii lungimea și numărul ramurilor nu pot obține adevărata lor însemnătate, decât într'o anumită proporție, a unor valori exterioare, care influențează în mai rău sau în mai bine, clasificarea frumuseții lor, pentru care Slavă Domnului, nu există încă o formulă. Ba ceva mai mult: deosebiri de judecată și principii după gustul juriului, ambianță, lumină, loc, cadru, care se pot modifica orcând, nu pot fi aprecieri care să se modeleze după un principiu rigid de măsurătoare, uniform și fără scrupule.

În cazul că s'ar putea, atunci fiecare vânător și-ar face singur aprecierea și nu s'ar mai duce la expoziție, decât cel mult pentru a obține încă o medalie.

Unde rămâne aprecierea vânătorului și a trofeului său, după greutatea cuceririi, merit, știință, efort, pericole etc. etc., dacă ar fi să vorbească numai cifrele moarte?

Formula nu e decât tot formulă!

Inchinându-ne formulei ar însemna să ne coborâm pur și simplu la cultul ciolanului și să nu vedem vânătoarea decât prin prisma colecționarului de oase, ne mai lăsând nimic adevăratei noțiuni de vânătoare, cu luptele și cu greutățile ei. Ea ar însemna cântecul lebedei, pentru pasiunea vânătoarească ce-am moștenit-o din strămoși. — De aceia, eu propun să se calculeze volumul după principiul lui Arhimede, sau să se determine prin formula lui Nadler, modificată și complexată, cu așa zisele coeficiente (puncte) ale frumuseții, colarei și perlajului.

În sarcina juriului ar cădea însă întotdeauna — bazându-se pe aceste principii și în conformitate cu aspectul de ansamblu al trofeului — să stabilească în mod definitiv, ultima calificare a lui.

UN RAI VÂNĂTORES C CARE SE STINGE

de TRANSYLVANICUS

CÂT DE UȘOR este, colo toamna, la sfârșitul lui Septembrie, să-ți faci concediul de o săptămână, să pleci la munte pe un teren bun de cerbi, stăpân sau invitat. Ușor și agreabil. Sau să-ți cadă în mână printr'o norocoasă întâmplare sau învârteală un teritor bun de cerbi. Sosești cu mașina la poalele muntelui. Te așteaptă paznicii cu raportul, încarci bagajele pe cai și pătrunzi în sfântul codru. Liniște de biserică. Ciobanii au coborât oile de mult, în tot cuprinsul nici o urmă de om și mai ales nici o răbufnire de armă de braconier. Îți faci sălașul în casa de vânătoare fermecătoare în primitivitatea ei, adăpostită sub frunza de fag înroșită de toamnă, sau sub cetina de brad, care cântă din harfă neincetat sub degetele vântului.

Ieși spre seară la dibuit,* și în curând răzbește până la tine, dintr'uu fund de vale sau din vre-un lăstăriș

misterios, mugetul cerbului. Ii răspunde de dincolo altul, din cealaltă parte al treilea... plin de dor, apoi puternic, provocător, învingător. Alegi pe care să-l apropii și dacă ești vrednic și nici norocul nu te pizmuește... A doua zi de dimineață din nou, seara din nou... Fiecare clipă, fiecare încercare, fiecare succes sau insucces îți picură în sufletul tău de vânător o mulțumire și îți sădește amintiri dragi, care îți vrăjesc apoi, în mijlocul vieții trudnice, mireazma muntelui

Cât de frumos și cât de ușor!

Dar eu le-aș răspunde iubiților mei tovarăși vânători, care sunt invitați sau au ajuns stăpâni pe un teritoriu bun de cerbi. „Cât e de frumos și cât e de greu“.

Un bătrân tovarăș de vânătoare, care mi-a făcut plăcerea unei zile de vânătoare în teritorul lui, când m-a văzut extaziat în mijlocul concertului de cerbi, mi-a șoptit, parafrazând pe Virgiliu „Trude așa mari trebuiau, spre a naște frumusețea aceasta“.

Avea dreptate, și cuvintele mele de acum se îndreaptă

*) Cea mai fericită expresie care să evidențieze noțiunea de vânătoare prin apropiere (Pürsch).

spre aceia, care nu au avut ocazia să cunoască, ce multă dreptate avea. Le scriu îndurerat din pricina agoniei unui teritoriu de vânătoare odinioară celebru, prin care am hoinărit de câteva-ori—chiar și zilele trecute—cu arma descărcată, un teritoriu în care nu am nici un drept, un teritoriu străin.

E Dobrinul din jud. Turda, în M-ții Gilăului, la Vlădeasa. Iată povestea tristă a acestui teren.

Cu mulți ani înainte de războiu, au fost colonizați aci, de proprietarul de atunci, primii cerbi. Cu muncă, cu cheltueli mari, cu îngrijire, s'au înmulțit atâta, încât prin 1900 Dobrinul era unul dintre cele mai bune teritorii de cerbi din fosta Ungarie. Prin 1910-14 numărul lor se ridicase la câteva mii. Din acest centru se răspândiseră până departe. Trecuseră spre Gilău și alătura de șoseaua națională Cluj-Huedin adesea vedeai pascănd sau trecând pâcuri întregi. Lângă șoseaua aceasta, atât de frecventată, aproape de satul Mânăstireni se ridică un țugui de deal prăpstios. Mugea aici cerbul, la o, a-runcătură de piatră de șosea. Iar Dobrinul clocoțea toamna de zbieratul taurilor. În castelul minunat din vârful Dobrinului se întâlneau conți, prinți și capete încoronate, de peste mări și țări.

Revoluția din 1918 a dat prima izbitură. Dar ce se cunoșteau câteva zeci de cerbi vânați din imensa mulțime? Tragedia teritorului a început abia mai târziu. Ajuns în proprietatea statului prin expropriere, a fost arendat unui foarte distins diplomat al țării, vânător bun, dar reținut fără întrerupere în străinătate, fără să se poată ocupa de acest raiu vânătoresc. De vre-o zece ani, de când îl are în arendă nu cred să fi tras un foc de armă în teritorul acesta. S-a mulțumit să plătească regulat arenda... La început, un paznic doi de ocazie, nelegați de teritoriu prin vreun interes de viață, necontrolați, pe urmă concediați și aceia... Pustiire. Zăpezile iernii au zdrobit acoperișul castelului din munte, nu a fost o mână care să bată un cui, care să schimbe o grindă, care să astupe o gaură în șindrilă. Ușile s-au furat, ferestrele s-au furat, sobele de teracotă artistice au dispărut. Doar un huhurez mai viețuiește sub o strășină putredă. Castelul din vale pustiu, cu balcoane atârânănd triste pe grinzi putrezite. Păstorii își feresc turmele de furtună, sau le 'noptează în saloanele castelului, făcând foc jos, pe podele odinioară lustruite.

Afară pe teren, îți plânge sufletul tot atât. Adevărată împărăție a braconierilor și a lupilor. Decâteori, vara prin Iulie, pescuind cu undița la păstrăvi pe râul de sub Dobrin, nu am auzit bubuind în codrii câte un foc de armă. Parcă vedeam, după ce murea răsunetul armei, cerboaița ingenunchiată sau vițelul fraged zbatându-se de moarte. Acum doi ani, tot vara, am auzit chiotele unei adevărate goane. Braconierii din zece cinsprezece sate sunt stăpânii teritorului, vara, iarna ziua-noaptea, hârțuesc bietul vânat.

Iar ce a fost cruțat de braconieri au desăfârșit lupii. Nu cred să existe undeva o lupărie atât de groasă, ca aici. Siguri, atrași de bogăția pradei de până acum, de lipsa oricărui dușman, au ajuns o plagă pentru locuitorii și sunt lovitura de moarte a vânatului nobil.

Nu poți face, pe zăpadă, cincisute de pași, să nu dai de urmă de lup. Haite întregi. Anul trecut, la începutul lunii Septembrie, dimineața pe la 9 au omorât o vacă de cerb, chiar în drum. Am găsit-o încă caldă. Era sfâșiată la gât. Au părăsit-o poate numai la auzul urutului mașinei noastre. Un pădurar dintr'un teritoriu apropiat îmi povestea, tot atunci, că de groază cu câteva zile înainte, a intrat un cerb între casele oamenilor, mânat de 3 lupi. În iarna aceasta de trei ori mi-a spus păzitorul pescuitului, că a găsit vaci sfâșiate. Una la „Trei hotare“ alta sus la „Piatra Șoimului“, a treia în altă parte. Și câte au pierit negăsite de nimeni.

Un teritoriu în agonie!... În toamnă, pe vremea mugii-

tului, pe când vânam pe un teren în Săcuime, am trimis la Dobrin doi oameni de încredere, să observe vânatul. Voiam să știu, dacă a mai rămas ceva din bogăția de odinioară? În tot timpul mugitului, abea am constatat patru cerbi siguri pe un teritoriu de peste 10.000 Hectare! Fără îndoială sunt mai mulți, dar nu mugesc din pricina lupilor. Cât vor mai fi secerat braconierii, cât vor mai fi sfâșiat lupii de atunci, știe bunul Dumnezeu.

Un lucru este însă cert: în doi trei ani nu va mai fi în munții aceștia nici un cerb. Și unde vom mai avea noi mâine latifundiarul, care să aducă de la sute de kilometri cerbi prinși, să-i hrănească și îngrijească mulți ani dearândul, ca să înceapă a reface stocul. Cu ultimul cerb din vechiul sânge, se va sfârși pentru vecie cerbul Dobrinului? Se va găsi cineva să-l salveze? Se va găsi cineva în miile de vânători români, cu atâta tragere de inimă și dare de mână, încât să mântuiască acest teritoriu să-i refacă splendoarea de altă dată? Dintre cei, care au avut ocazia să intre într-un teritoriu de munte îngrijit prin sacrificiile altora, se vor găsi zece oameni, să pună mână de la mână, să aducă la viață veselă acest teritoriu care moare?

Fără îndoială, mai este un mic stoc de cerbi, care s'ar putea reface. E necesar însă, ca *imediat* să se înceapă opera de salvare. Trebuie însă parale. Câte? Să facem o socoteală, așa, mai pe sărăcie:

Trei paznici stabili, cu câte 2.500 lei pe lună	90.000
Sare, fân, lucrări poteci, curse, otravă, etc.	20 000
Amortizarea unui capital de 100.000, pentru refacerea castelelor de vânat. (pe 10 ani)	10.000
Premii pentru braconierii prinși, lupi. Premii pentru pădurarii statului etc.	10.000
Diverse cheltueli	10.000

Total 150.000

S-ar mai adăoga arenda către stat, care fără îndoială ar fi înțelegător, și nu va pune o sumă exagerată. Așa dar teritoriul ar avea un buget anual de 160-170.000 lei. Vechiul titular al teritoriului — om de înțeles — nu cred că ar face nici o greutate pentru cedarea lui. Ce satisfacții vânătoarești ar oferi acest teritoriu pe lângă platonica mulțumire de a fi salvat cerbul Dobrinului? Cerbii nu s-ar putea vâna, cel puțin în primii cinci ani, decât doar vre-un degenerat. După acest interval s-ar putea scoate câte 2-3 la început, și treptat mai mulți în fiecare an. Cocoși de munte foarte mulți, și la locuri destul de accesibile.

Țapi roșii buni. Și ei puștiți de braconieri și lupi, însă totuși un stoc bunicele. În fine mistreți mulți. Și ca să fiu complet foarte multe găini de alun, ierunci care dau o satisfacție vânătoarească admirabilă.

Așa dar chiar în primii ani frumoase posibilități, ne mai vorbind de frumuseța excursiunii și a zilelor petrecute în castelul de la munte sau în cel de pe Valea Ierii. Apoi mai târziu regina vânătoarelor: vânătoarea de cerbi.

Cine salvează acest teritoriu? Se vor găsi în marea ceată a vânătorilor români 10-15 oameni să refacă un rai pământesc?

Aici e ocazia, să arate vânătorii români, că nu numaiucid, dar în primul rând protejează vânatul. Și mă gândesc în primul rând la acei iubiți colegi de vânătoare din vechiul regat, care au avut ocazia să vâneze în teritorii de munte *bune* în Ardeal, sau chiar să ajungă stăpâni peste asemenea teritorii îngrijite, că ar săvârși o adevărată faptă bună, dacă s-ar angaja să *facă* sau să *refacă* un teritoriu în agonie. Iată, modestul scriitor al acestor rânduri, se angajează să contribuie și el cu o oarecare sumă, să intre și el într-o societate de vânat a Dobrinului, cu o condițiune: el se obligă, nicicând nu va trage nici un foc asupra unui cerb sau alt vânat din acest teritoriu.

Sunt de firea mea optimist, dar nu cred să mă înșel, când nădăjduesc că nu s-a sfârșit cu falnicul cerb al Dobrinului.

55 DE ANI, DE VÂNĂTOARE

AMINTIRILE COLONELULUI A. R. de SPIESS

Directorul Vânătorilor Regale

în românește de G. Lehrer.

(urmarea II)

NU MERSERĂM mult, când se și auzi chefnitul cristalin al copoiu'ui, iar ecoul se repeta de multe ori prin stânci, apoi curând după direcția glasului, puturăm descoperi atât vânatul cât și câinele.

Un țap negru sârea ușor din stâncă în stâncă și nu părea prea stânjenit de chefnitul copoiului ce-l urmărea.

Dar ce însemnează asta? În loc ca goana să pornească la deal ca de obicei, o porni de vale. Priveam atenți la țap, nu puteam distinge însă nimic la el care eventual să ne fi explicat fuga aceasta la vale. Un plan făurit într-o secundă, o și luai la goană ca o săgeată trasă din arc, lăsând baltă pe bătrânul Gheorghe.

Când am văzut puternicul țap negru care probabil că era bolnav, m-a prins cu atâta furie pasiunea vânătoarească, încât fără să mă gândesc o clipă, mi-am lăsat însoțitorul, negândindu-mă nici la pericolul de a pleca singur în teren necunoscut, la nimic, ci am fugit.

Spre a tăia drumul țapului care cobora la vale, pornii fără preget printre stâncile încurcate. Nici o stâncă nu era prea înaltă, nici o vale prea adâncă, mereu înainte mă împinge pasiunea sălbatecă, cu o putere neliniștitoare, până când o prăpastie de vre-o șase metrii mă opri vrând-nevrând.

Ce e de făcut? Țapul nu mai era decât la vre-o două bătăi de pușcă de fundul văii, nu trebuia să scape. Inapoi nu voiam să plec, iar în fundul râpei se vedea o fâșie de iarbă grasă. Așa dar jos. Infundai pălăria pe cap, un salt și mă trezii jos, până la glesne în noroiul moale, apoi pierdui echilibrul, rostogolindu-mă de-a-berbeleaca încă câți-va metrii devale. Câteva minute rămăsei cam amorțit la piciorul prăpastiei. Și o privire în sus mă lămurii curând că gestul pe care-l făcusem putea să fie ușor o săritură pe lumea cealaltă. Auzii însă un șgomot, ce era asta? Chiaff! chiaff! venea din nou glasul limpede al copoiului la urechea mea. Ștersei din ochi mica amorțeală, uitai de glesna îndurerată, căutai arma ce-mi căzuse, o luai și pornii mai departe în graba ne-bună printre stânci. Cerule! ce văzui! Inspăimântat făcui abia acum teribila descoperire că făcusem săritura aceea și alergasem după capra neagră, cu cocoșele armei ridicate. Pentru o clipă, un fior rece mi trecu prin corp, dar trebuie să o recunosc, numai pentru o clipă, căci auzii din nou chefnitul copoiului, care mă făcu să uit de orice, pornind de astădată cu cocoșele lăsate, în vale pe urma câinelui. Țapul, în timpul acesta sărise peste pârâu și alerga chiar pe lângă stână de vale, unde tocmai ordonanța mea Avram, era ocupat cu tăiatul lemnelor de foc, mirat când ridică capul și văzu un chip de capră neagră și lăptoasă, venind în galop drept spre el. Strigătele mele puternice să gonească țapul înapoi îl deșteptară însă, astfel încât Avram cu urlete infernale, asemenea Indienilor Sioux cu toporul în mână, alergă în întâmpinarea țapului, parvenind să-l și înapoieze. Dar în clipa aceea când țapul sărea prin curentul puternic al pârâului Arpaș, sări și „Werweiss“ care-l gonia de aproape, în față, și-l rostogoli în mijlocul șivoiului vijelios, astfel că atât câinele cât și țapul negru au fost acoperiți de valuri și dați peste cap. Între timp ajunsei și eu pe malul drept și ordonanța pe malul stâng al apei și am putut asista la scena aceasta pe cât de rară pe atât de emoționantă.

În sfârșit pasiunea învinse teama de apa înghețată la Avram, care cu o săritură intră în apă, apucând de coarne țapul care se sbătea cu putere, pe când copoiul înfipsese colții în gâttelejul vânatului și nu-i mai da drumul.

Deoarece vedeam că ordonanței îi vine greu să stăpânească țapul zdrăvăn, ordonai să-l lase, ordin pe care-l execută cu inima grea de teamă să nu scape prada. Abia se simți slobod, țapul cu două lausade ajunse pe malul opus, unde glonteile meu îl dete peste cap rostogolindu-l din nou în pârâu. Trebuia să intru și eu de data asta în apă și cu puteri unite scoaserăm satana cea neagră de acolo. Abia ajunserăm cu prada pe loc uscat, că se și trânti „Werweiss“ cu limba scoasă de un cot de-o parte și eu tot atât de istovit de cealaltă parte a țapului, pentru a ne odihni de goana emoțio-

Vânătorul țaran George Piștea din Orlat.

nantă, țipetele nebune și de toate eforturile făcute la această vânătoare originală și periculoasă la Capra neagră.

În timpul acesta sosi, suflând din greu și bătrânul Gheorghe, care luă numaidecât țapul la cercetare, descoperind că era rănit la pulpa dindărăt, și anume un poș din încărcătura trasă de el cu o zi înainte, trecuse prin carnea pulpei fără să-i lovească osul, așa că țapul slăbit de febra care-l cuprinsese peste noapte, pierduse rezistența scăpând astfel de soarta tristă ce-l aștepta.

Obosit peste măsură, nu mai putea fi vorba de o continuare a vânătoarei, adăugând la oboseală și durerea pe care o simțeam la glesnă și care-mi amintea de săritura nesocotită pe care o făcusem.

Acest Gheorghe Oniță Budacu era un tip original.

Cu toate că am fost cu el timp de cinci ani la vânatoare de capre negre, pot spune că niciodată nu l-am văzut râzând. Numai atunci când îi aduceam din tutunul ce se da pe atuncea soldaților și care ea foarte prețuit, obrazul său brăzdat de cute se strâmba într'un surâs, pentru a-și lua în clipa următoare aceiași implacabilă seriozitate. Nu voi putea uita niciodată o expresie a sa, care produce ilaritate, de câte ori o povestesc în cercul prietenilor mei vânători.

Eram tânăr căsătorit și doream să arăt soției mele, cu ocazia unei excursii, trumusețile munților uriași, iar în același timp și primele capre negre din teritoriul meu de pe Negoii.

Fără bătrânul Gheorghe, neapărat că nu mergea, așa că îl chemai în munte la cabana turiștilor, ca de acolo să urcăm la piscul de 2556 m. al Negoiiului și apoi să coborâm spre teritoriul meu de vânatoare din valea Laitei. Când noi, soția mea, fratele său student la Academia de agricultură din Viena și un văr deasemenea student de mine, ajunserăm la cabană, găsirăm pe Gheorghe acolo.

El privi curios pe soția mea, apoi întinse fiecăruia în tăcere mâna sa noduroasă, înfundă luleaua cu tutunul ce-i adusesem, se așază pe un trunchi de copac, cercetând zarea după capre negre.

Ziua următoare urcăm vârful Negoiiului și după ne săturarăm de frumoasa priveliște ce cuprindea toată

Transilvania și parte din România coborâm printr'un jghiab în care erau bătute cue de fier, în așa denumita „Struga Dracului”, de unde trebuia să ne ducem în vale la stâna cea mai de sus a terenului meu de capre negre.

Gheorghe era mai tăcut ca de obicei. Se părea că nu-i place societatea cultivată care mă însoțea.

În special, părea că nu-i place că mă însurasem. Doară cutreerasem neîntrerupt timp de cinci ani prin păduri și munți. Dormeam acolo unde ne ajungea noaptea, abstracție făcând de faptul că eu vânător tânăr de 26 de ani, recunoșteam o autoritate în mult încercatul locuitor din munți care avea 62 de ani.

Ajunși în cazanul Strunga Dracului, trebuia să ne odihnim puțin, înainte de a continua drumul, din cauza coborâșului obositor din jghiab, Gheorghe, ca întotdeauna, aprinse întâi luleaua sa scurtă de lemn, cercetând cu privirea ținutul dimprejur.

— Uite-le acolo! zise el scurt și arătă cu degetul în mijlocul unor stânci. Luai ochianul și văzui în adevăr 15 bucăți de capre negre, printre care un țap puternic și altul mai slab. Binoclul meu trecu din mână în mână, la toți însoțitorii mei, printre care era și ordonanța. Toți se bucurau că le-a fost dat să vadă pentru prima oară capre negre.

(va urma)

CALITĂȚILE DE TIR

(JUSTEȚA ȘI GRUPAREA)

de Maior SCHNEIDER-SNYDER-ROLAND

PREȚUL CARTUȘELOR de glonț, aduse cu toate greutatețile importului și prețul lor extrem de mare (prețul de 100 de cartușe variază între 35 și 90 mărci = cu 1400 — 3600 Lei, fără taxele vamale și alte cheltuieli născute în urma importului), trebuie să scadă entuziasmul nostru pentru marfa străină cu toată recunoștința pe care o păstrăm pentru calitățile lor mai mult sau mai puțin existente.

Mizeria de care suferim noi vânătorii, în ceea ce privește procurarea cartușelor de glonț pentru armele de vânatoare, sunt destul de bine cunoscute, prin urmare nu este nevoie de a vorbi despre ele. Partea importantă ar fi, cum ne'am putea ajuta prin noi însuși, ca să putem ajunge în posesiunea cartușelor de glonț necesare pentru executarea vânătoarei și anume: *prin industria noastră românească!*

În primul rând trebuie să definim bine, de ce fel de cartușe avem nevoie, pentru că este natural că industria țării n'ar putea să satisfacă cerințele exagerate și extravagante.

Am avut frumoasa ocazie de a încerca carabina de vânatoare Mannlicher mod. 1893 a d-lui Gh. Dunca, cunoscutul și pasionatul vânător. Cu carabina aceasta am tras *fără lunetă* la 100 m. și am obținut cu câte 5 cartușe grupări, de repetate ori, de mărimea unei *jumătăți de cutie de chibrituri*. Acelaș rezultat a obținut și armurierul Frederic Bomhes din Brașov, un trăgător de elită, tot la 100 m. Între grupările obținute de noi nu exista diferențe, numai variante de mm., variind cu seriile trase de noi. Ferm convins despre calitățile de tir superioare ale armei, s'a montat o lunetă pe armă și armurierul Bomhes obținu astfel cu serii de 10 focuri grupări de mărimea unei cutii de chibrituri la distanța de 200 m. ! S'a întrebuițat cartușele Mannlicher mod. 1893, cal. 6.5 mm., de diferite proveniențe, adică cu Marca D. W. M., Marca K. N. și P. A.

Cunoscând bine și eficacitatea proiectilului în corpul vânatului împușcat, sunt de părere, că acest cartuș este un excelent cartuș de vânatoare la dropii, la țapul roșu și la țapul negru.

Legea din anul 1924[XII], nu permite întrebuițarea armelor de vânatoare cu cartușele armatei noastre sau al armatelor străine. Legea aceasta este bine justificată.

Însă, *prin modificarea cartușului și anume al tubului, Pirotechnia armatei prin o modificare mică de tot ar putea să ne pue* la dispoziție un cartuș, pe care nul mai poate întrebuița armele de azi ale armatei, la întrebuițarea cărora însă s'ar putea fabrica carabine de vânatoare, chiar și s'ar putea transforma ușor locașul cartușului la carabinele de vânatoare Mannliher mod. 1893, existente în posesiunea vânătorilor în țară. *Prin modificarea locașului cartușului aceste carabine numai sunt întrebuițabile pentru a trage cartușele armatei. Astfel statul nostru, prin industria țării ar putea pune un excelent cartuș la dispoziția vânătorilor contra unui preț convenabil.*

La vânatul mare, porc mistreț, cerb, urs, avem nevoie de un cartuș de o eficacitate al tirului mult mai mare decât cum le are Mannlicherul Md. 1893 Cartușul care satisface complectamente în acest sens, este cartușul Mannlicher de 8,2 mm. Un cartuș încercat de decenii la vânatul mare, cu care în cursul timpului s'a împușcat sute de bucăți de vânat mare. Printr'o mică modificare s'ar putea faceun cartuș din acesta, care nu se mai poate întrebuița din armele militare, nici cartușul original nu se mai poate întrebuița din armele nou făcute sau modificate (locașul cartușului) pentru acest cartuș. Prin urmare am fi în conformitate cu prevederile legi din anul 1924[XII].

Vrem, ca glonțul cartușelor Mannliher de 6.5 mm. și de 8.2 mm., destinate pentru uzul vânătoresc, ar trebui să aibă o cămașă de oțel *nenichelat* și vârful glonțului

ar trebui găurit (Dum-Dum). De asemenea trebuie păstrată și greutatea glonțului, adică la 6.5 mm. 10.5 grame și la 8.2 mm. 15.8 grame. Pentru a mări viteza inițiată

m., iar la calibrul 8,2 mm. de 700 m. din țeava de 60 cm lungime.

Aceste cartușe fabricate în uzinele statului și puse în comerț de către stat, ar acoperi nevoile majorității vânătorilor din țară.

Făcând încercările mele cu o carabină Mannliher mod. 1893, am tras fără lunetă la 100 m. și am obținut o grupare, cum se vede din figura No. 1.

Loviturile No. 1—6 au fost obținute cu cartușele originale ale armatei, cu marca D. W. M. pe fund. Gruparea reprezintă un paralelogram de 29 mm × 39 mm. Terminând cartușele de marca K. N. pe fund, cu care am obținut gruparea cu loviturile No. 8-9-10-11, No. 7 a eșit. Prin urmare considerând gruparea totală, aceasta reprezintă un pătrat de 5 mm. × 39 mm.

Gruparea aceasta corespunde după scara de clasificare a standurilor germane cu nota superior (Hervorragend). Acest rezultat l-am obținut cu două feluri de cartușe, cartușele având o vechime de 10-17 ani. Cu cartușele noi ușor s'ar putea obține cu 5 focuri grupare de 2,5 × 2.5 cm. La 200 m. gruparea ar fi de 102 mm. × 78 mm. iar la 300 m. de 153 mm. × 117 mm. Prin urmare și în aceste cazuri calificativ superior. De sigur, că cu cartușele noi, s'ar putea obține o grupare mult mai mică, asemănătoare grupărei din figura 2, pe care am obținut-o cu o armă germană de 7 mm., cu cel mai modern cartuș care există în Germania.

Cartușul Mannlicher de 8.2 mm., modernizat în ceace, privește încărcătura lui cu glonțul cilindro-oginal de 15.8 grame, ar deveni un serios concurent al cartușului 9.3 × 74, și al glonțului torpedo al cartușului 8 × 60 Magnum.

Toate acestea s'ar putea realiza în țara cu mijloacele noastre în uzinele statului.

Cu aceste două modele de cartușe statul ar pune la dispoziția vânătorilor din țară două modele completamente corespunzătoare nevoilor existente. Iar cui îi place complicarea vieții cu dorul și entuziasmul păstrat în special pentru marfa străină, poate plăti și mai departe prețurile de mai sus.

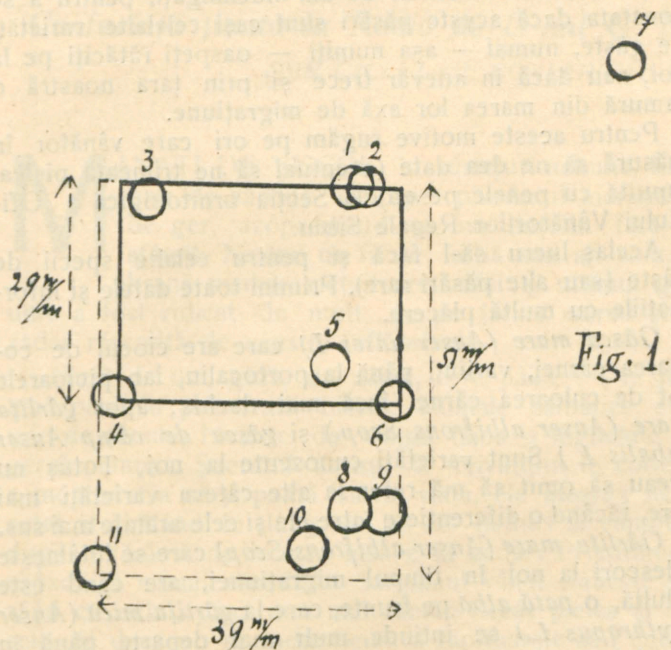

Fig. 1.

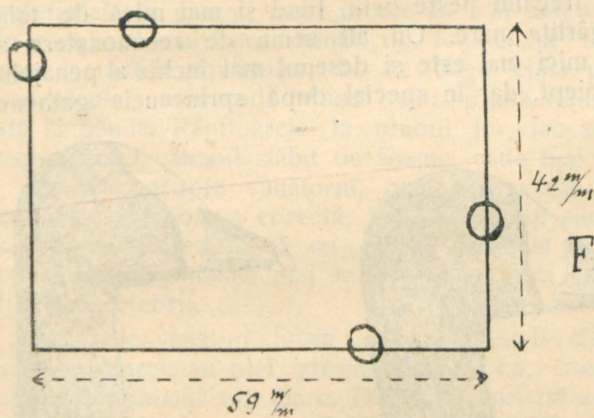

Fig. 2.

Figurile acestea reprezintă în faximile gruparea originală.

și energia proiectilelor, Pirotechnia armatei cu pulberea pe care o are la dispoziție, ar trebui să caute de a da la calibrul 6.5 mm. proiectilului o viteză inițială de 800

GÂSCA CU GÂT ROȘU ÎN ROMÂNIA

(BRANTA RUFICOLLIS PALL.)

de SILVIA SPIESS

DATĂ CU primul suflu al primăverii, reîncepe marea migrațiune a păsărilor. Mii și mii de stoluri de păsări mișună în aer, sau caută pentru scurtă vreme hrană și odihnă pe bogatele câmpii ale României. În perioada aceasta se pot face multe observațiuni și s'ar putea deosebena povesti foarte multe.

Ch ar numai cârdurile imense de găște, care trec ca un val peste țara noastră, formează prin el însuși un grandios spectacol al naturii, când toamna, pornesc din extremul Nord al Europei și Asiei spre Africa, iar primăvara pe același drum înapoi.

Este cert că aceste valuri de sburătoare, duc cu ele multe exemplare nedescoperite. La noi, unde nu există un sistem de observațiuni ornitologice și unde mulți vânători clasifică vânatul cucerit cu denumirea generală de „gâscă” sau „rață”, sau o asvârle în oala cu mâncare; este greu să obții date, care nu rămân decât capricii

ale întâmplărei până în clipa când îi cade în mână unui vânător cult sau unui preparator, un exemplar rar, pe care știe să-l prețuiască.

Cine cunoaște prin urmare găscă mică și peștiță cu gâtul roșu și cu desene albe și negre? Locul ei de ciocire este Siberia, iar în Egipt există un relief cu o vechime de mii de ani pe care se poate vedea găște cu gât roșu, alături de un stol de gărlite, de unde dovedim că erau și acolo oaspeți în timpul ernei.

În decursul vremii, și-au schimbat însă și păsările obiceiurile lor — sau mai bine zis, axele de migrațiune.

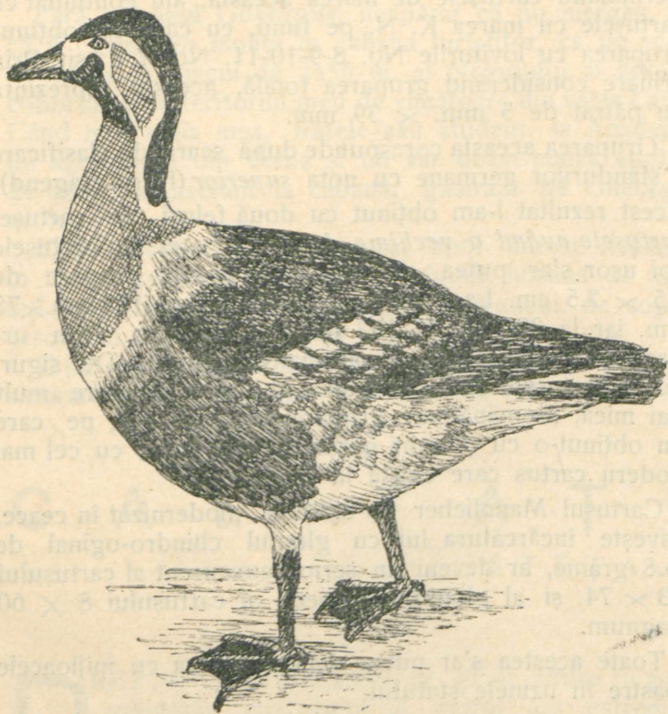
Pecând gărlita (anser albifrons Scop) clocește tot în Nord, vine și acum iarna pe malul Nilului; cartierul de iarnă al găștei cu gât roșu (Branta ruficollis Pall.) este astăzi în special malurile mării Caspice. Rareori se găsesc totuși exemplare din Branta ruficollis Pall., în toate țările Europei și se păstrează prin muzee ca o raritate.

În urma cercetărilor mele, mi-a reușit într'un timp relativ scurt, să adun și în România câteva date, pe care le voi rezuma în cele ce urmează.

În Aprilie 1910 preparatorul Enăchescu-Mușcel din București a ucis în apropiere de Călărași jud. Ialomița, pe Dunăre, un exemplar adult sex masculin, de gâscă cu gâtul roșu. Se găsește la D-I Enăchescu-Mușcel.

La 28 Oct. 1927, un vânător țaran din com. Malcoci jud. Tulcea a ucis în apropierea comunei sale aceiaș specie de gâscă, sex feminin.

Această gâscă se asociase cu găștele sale domestice

care pășteau în apropierea bălții de lângă sat, acestea însă o goneau mereu din mijlocul lor; gâsca sălbatecă se arăta însă atât de puțin speriată, încât vânătorul se gândea dacă nu este cazul s'o conducă împreună cu celelalte până acasă. Spre siguranță se apropie totuș de ea și o ucise la 20 de pași.

Aașa denumita „rață“ a fost dusă la ornitologul foarte cunoscut în delta Dunării, Rettig, care mi-a trimis dimensiunile iar gâsca a dat-o colecțiunei Contelui Cornis.

Măsurile: Al. 3250 Cand. 110 Restr. 24 Tars. 51. La 25 Noembrie 1928 a împușcat Directorul muzicii D-I Stubbe pe o poiană din imediata apropiere a orașului Sibiu un exemplar masculin de gâscă cu gâtul roșu.

Exemplarul este expus în muzeul de Istorie naturală din Sibiu. (Vezi fig. de sus. Partea din gât cu cașuri este roșie).

În acelaș timp și în aceiaș regiune a fost observat un cârd ee acelaș fel de găște, în număr de șapte, de către preparatorul Liebhard, erau însă atât de sperioase în cât nu s'a putut apropia de ele. Aceste găște aveau gâtul mai scurt și roșcat și ciocul mai mic decât al găștelor sălbatice obișnuite, iar bătaia aripilor în sbor, mai iute decât al celorlalte.

Se poate presupune deci, că au fost găște cu gâtul roșu din care făcea parte și exemplarul vânat de D-I Stubbe.

În aceeaș perioadă cade și vânarea a două exemplare de *Branta roficollis* la Fetești, care au fost împușcate dintr'un stól mai mare.

Unul din acele exemplare, a fost anexat la muzeul de istorie naturală din București.

În Noembrie 1929, a fost împușcat un exemplar feminin, pe Dunăre în apropiere de Silistra de către Prof.

Dr. Slava din București, exemplar care se găsește în posesia D-lui preparator Enăchescu-Mușcel.

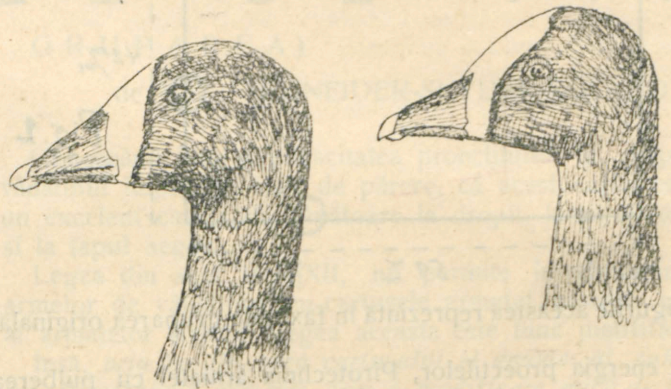
Aceste date sunt foarte valoroase pentru știință, dar se mai cer multe studii de ani îndelungați, pentru a se constata dacă aceste păsări sunt cași celelalte varietăți de găște, numai — așa numiți — oaspeți rătăciți pe la noi, sau dacă în adevăr trece și prin țara noastră o ramură din marea lor axă de migrațiune.

Pentru aceste motive rugăm pe ori care vânător în măsură să ne dea date (eventual să ne trimeată pielea, jupuită cu penele pe ea) la Secția ornitologică a Oficiului Vânătorilor Regale Sibiu.

Acelaș lucru să-l facă și pentru celelalte specii de găște (sau alte păsări rare). Primim toate datele și informațiile cu multă plăcere.

Gâsca mare (Anser anser L) care are ciocul de culoarea cărnei, variind până la portocaliu, iar picioarele tot de culoarea cărnei însă mai deschis; apoi *gârlița mare (Anser albifrons Scop.)* și *gâsca de câmp (Anser fabalis L.)* Sunt varietăți cunoscute la noi, Totuș nu vreau să omit să mă refer la alte câteva varietăți mai rare, făcând o diferențiere între ele și cele arătate mai sus.

Gârlița mare (Anser albifrons Scop) care se întâlnește adeseori la noi în timpul migrațiunii, are când este adultă, o pată albă pe frunte, care la *gârlița mică (Anser erythropus L.)* se întinde mult mai departe până în creștet, trecând peste ochi, fiind și mai mică de talie decât *gârlița mare*. Un alt semn de recunoaștere al *gârliței mici* mai este și desenul mai închis al penajului de pe piept, dar în special după sprincenele galbene.

Gâsca de câmp (Anser fabalis L.) are picioarele (Tarsul și degetele) portocalii; iar ciocul este tot portocaliu însă cu dungi negre.

Gâsca Suschkin (Anser neglectus Suschkin) apărând odinioară foarte des mai ales prin Ungaria astăzi se vede foarte rar. Nu se cunoaște nici locul unde cuibărește și clocește. Ea se deosebește de gâsca de câmp prin culoarea mai închisă a capului și prin culoarea picioarelor care variază dela roz până la violet. Ciocul are aceiaș culoare cu desene negre și este mai subțire. Ceace la gâsca de câmp este portocaliu, la gâsca Suschkin este roz până la violet.

Gâsca cu ciocul scurt sau cea cu picioare roșii (Anser brachirhynchus Bail.) (D nl Linția îi dă denumirea gâsca cu picioare roșii, varietății pe care am denumit-o eu Suschkin), clocește în extremul Nord, este mai mică de talie decât gâsca de câmp, un cioc scurt trandafiriiu cu dungi negre și cu picioare de un roșu deschis.

Datele trimise vor fi colecționate de noi după modelul de mai sus, ca la gâsca cu gât roșu și publicate în organul nostru de specialitate „Revista Vânătorilor“, apoi îndrumate mai departe la centralele sau stațiunile ornitologice respective.

Sperăm ca prin aceasta să stărnim nu numai interesul pentru admirabila noastră avifaună, ci să aducem și servicii științei internaționale, de care vor beneficia toate statele de mare cultură.

VÂNĂTOAREA ȘI IMPORTANȚA EI

Conferință ținută la Radio de D-nul G. NEDICI, Președintele de onoare al U. G. V. R.

(DIN CICLUL DE CONFERINȚE LA RADIO, ORGANIZATE DE U. G. V. R.)

MĂNAȚI DE VISCOL, în vârtejuri nebune, fulgi grei de zăpadă cad pe pământul încrămăciat de ger, acoperindu-l ca un lințoliu fără de sfârșit. Nicăeri un fir de iarbă sau alt soi de hrană pentru viețuitoare, căci și ultimul grăunte a fost ridicat de mult, de pe țarina mereu și în zadar răscolită de vânatul înflămâzător.

„Gură de om, gură de câine, cere pâine“. Din toamnă până în primăvară biete animale sălbatice stau ude de plonie, biciuite de vântul tăios și înghețate de gerul cumpjit. Șueratul ascuțit al crivățului le coboară a moarte. Ca să-și poată salva viața, ele aleargă neîncrețit străbătând în lung și în lat păduri și câmpuri, după o fărâmă de hrană; însă e în zadar: Pretutindeni zăpadă și numai zăpadă!... Sărmanul vânat slăbește văzând cu ochii, până nu-i mai rămân decât pielea și oasele. Și decă nu se îndură cumva răpitoarele să-i curme suferințele, îl găsești mort în vre-un colț mai adăpostit. În cazul cel mai bun, mânat de foame, se refugiază spre locuințele oamenilor, ba se bagă chiar prin șuri sau pătule; unde cade atunci ușor pradă omului care stă la pândă. Răpitoarele la rândul lor, fac adevărate ospețe, căci vânatul slăbit de foame, cade mai ușor.

Iar pe deasupra vânătorul, mai ales acela care nu cunoaște vânătoarea corectă, face la rândul său adevărate ravagii, crezând că cu cât e mai bun trăgător și cu cât ucide animale mai multe, cu atât el este vânător mai celebru.

Astfel de vânători, lipsiți de cunoștințele elementare ale vânătoarei, au idei greșite despre ea, cum are de altfel și publicul cel mare. De aceea, privită sub acest aspect, vânătoarea este clasificată de mulți ca un act imoral, ca un asasinat ordinar și trebuie să recunoaștem că vânătoarea săvârșită de vânătorul neinstruit, de vânătorul care e un simplu trăgător, nu e altceva decât un asasinat ordinar.

Activitatea vânătorului neinstruit nu depășește acest cadru.

Să vedem acum, cum se prezintă vânătorul bun, instruit și cum se prezintă vânătorul neinstruit. Ce deosebire este între unul și altul, și în consecință între vânătoarea corectă și cea incorectă, sălbatecă, primitivă.

Vânătoarea în genere, fie corectă sau incorectă reprezintă o puternică influență asupra naturii și a creațiilor ei. Vânătorul este stăpân asupra vieții animalelor sălbatice, și ca atare are drepturi față de ele. Dar acela care are drepturi are și obligațiuni. Deci vânătorul are și obligațiuni față de vânat. Drepturile sale constau în aceea că el dispune asupra acestor viețuitoare, asupra vieții lor, el le poate ucide, bineînțeles în timpul permis de lege, iar obligațiile sale constau în aceea că el trebuie să le ocrotească, să le îngrijească, să le apere contra vrășmașilor lor, cum sunt animalele răpitoare, braconierii și intemperiiile. Deasemenea să le hrănească în timpul iernei.

Vânătorul neinstruit uzează numai de drepturile sale; el numai ucide vânatul de multe ori, chiar, în mod nedemn, iar de îndatoririle sale pe care în cele mai multe cazuri nici nu le cunoaște, nu vrea să audă.

Vânătorul corect uzează și el de drepturile sale, împușcând deasemenea vânatul pentru a-și lua partea sa; și lui vânătoarea îi face o plăcere, însă în exercitarea

ei, el are tot odată în vedere și interesul vânatului, care este și al lui.

Îndatoririle sale, care se referă la îngrijirea și ocrotirea vânatului, le îndeplinește întotdeauna cu multă bucurie și conștiință de sine.

Pe când vânătorul incorect doboară în timpul permis de lege, orice vânat îi ese în cale, vânătorul corect pe lângă respectul legii, mai este călăuzit și de bunul simț și de o preocupare nobilă. El împușcă în primul rând numai acel vânat pe care e dator să-l împuște, și vânează numai atât cât îi este necesar; prin urmare vânătorul instruit se lasă călăuzit de anumite principii.

Vânătoarea corectă reclamă știință, abnegație și activitate continuă. Numai să tragă poate orice om sănătos al cărui simț vizual este bine dezvoltat. A vâna însă în mod corect și a face din această îndeletnicire un cult, nu poate decât acela, care, pe lângă o capacitate superioară, mai posedă și nobleța sufletului. Pentru vânătoarea exercitată corect, nu e suficient să știi să tragi cu arma, mai trebuie să fii înzestrat cu multă iubire pentru natură și animale.

Ocrotirea și îngrijirea vânatului este o datorie înaltă a fiecărui vânător și nu va putea fi privit ca atare, acela care lasă să sufere vânatul, cu toate că are posibilitatea să-i dea ajutor.

Vânătorul instruit are o mentalitate idealistă. El iubeste, înainte de toate natura, farmecul și poezia ei, în care găsește zilnic noi și adânci revelații. Căci cine este mai intim legat cu natura, cu bucuriile și minunățiile ei, decât adevăratul vânător?

Cât de înălțat se simte el, deasupra nimic, nimic vieții de toate zilele, când admiră în strălucirea soarelui de dimineață, superba înfăptuire a Lui Dumnezeu.

Mic și totodată puternic se simte în fața priveliștei mărețe a peisagiului de munte. Poeni scaldate în soare, pajiști și câmpii surâzătoare, pârâiașe care murmură șerpuiind prin lunca înflorită, cerul scântecător de stele, îi povestesc, toate, despre bunătatea Creatorului, iar elementele răzvrătite în furtună și vijelie, despre A-tot-puternicia Lui.

Vânătorul corect se simte profund fericit, de câte ori poate să guste câteva ceasuri trăite în libertatea naturii veșnic nouă în frumuseți și de câteori are posibilitatea să reincape observațiile sale atât de interesante asupra vânatului, care e cea mai minunată creație a ei. Această cunoaștere a măreției naturii, comunitatea ce o are cu dânsa și cu vânatul, ce-i produce o bucurie atât de deplină, face să se nască între ei o adevărată dragoste, care împiedică pe vânătorul corect să profaneze prin „asasinat“ sfințenia naturii, ce aparține divinității, și-l învață să preamărească pe Creator, prin făptura ce a creat, făcând o vânătoare demnă, așa cum se cuvine.

Poezia vânătoarei adevărate și corecte începe de abia atunci când pofta sălbatecă de a ucide se transformă în dragoste pentru vânat.

Vânătorul de ocazie simte plăcerea vânătoarei numai când își ridică arma la ochi și o descarcă.

Vânătorul instruit își pregătește plăcerea nu numai în doborârea vânatului, ci și în ocrotirea lui, căci folosindu-se de puterea creatoare a naturii, mai gustă și o altă plăcere de ordin superior, văzând vânatul crescând și înmulțindu-se.

Sufletul adevăratului vânător se simte în ocrotirea

vânatului, în bucuria pe care o are când îl vede propășind, în mijloacele lui de apărare față de dușmani și în uciderea cât mai puțin dureroasă prin metode bine stabilite. Vietățile pe cari le ucidem așa de ușor, își îndeplinesc rostul lor pe pământ după legile naturii și nu trebuie stărpite fără chibzuială. Se impune deci vânarea lor după un plan economic bine stabilit, pentru ca sporirea lor să poată fi realizată.

Este regretabil că cea mai mare parte a omenirii și chiar destui vânători nu cunosc vânătarea corectă căci de aci pornește și ideea greșită, că vânătarea, nu e decât un act barbar.

Sustin cu tărie că vânătarea nu numai ca e morală, dar înăță și spiritul. Faptul că vânătorul, omorând un animal, nimicește o viață, nu ne îndreptățește să considerăm vânătarea ca imorală. Potrivit legilor naturii, de cari noi nu suntem responsabili, omul se hrănește cu plante și cu animale. Ordinea naturii și instinctul conservării de sine nu numai că ne îndreptățesc, dar chiar ne obligă să omorâm anumite animale. Privită din acest punct de vedere, vânătarea nu este altceva, decât o formă echitabilă a luptei pentru existență. Și dacă mai ținem seamă de cele spuse până acum, trebuie să recunoaștem că dreptatea e de partea noastră.

În general, vânătarea este considerată ca un simplu sport.

În evoluția vremii însă, experiența ne-a învățat că, printre factorii ce contribuie la dezvoltarea economică a unei țări, vânătarea ocupă un loc destul de important și este chiar un element al economiei naționale. În țările civilizate ea aduce foloase materiale și morale. Vânătarea creiază industrii, ajută la dezvoltarea comerțului și contribuie direct și indirect la progresul economic și moral al poporului.

Ea este tot atât de veche ca și omenirea. Omul preistoric, vâna din nevoia de a trăi, sau mai bine zis, de a se hrăni, îmbrăca și apăra în contra animalelor sălbatice. Primele popoare despre care avem cunoștință, vânau din aceeași nevoie, ba unele se ocupau exclusiv numai cu vânătarea și pescuitul, pentru a putea trăi. Chiar de pe acele timpuri, se observă și latura războinică a vânătării, deoarece în lupta întreprinsă contra animalelor sălbatice omul se exercita în mânăuirea armelor. În acea epocă, vânatul era un bun al nimănui, un „res nullius“, ce trecea în patrimoniul doborâtului, care dispunea pe el, în complectă libertate. Avantajele vânătării erau deci hărăzite tuturor.

Mai târziu, când noțiunea dreptului de proprietate s'a extins și asupra vânatului, selecțiunea intervine, și în cele mai multe țări, vânătarea ajunge obiectul de predilecție numai a celor destinați a purta arme. Vânătarea trece drept preludivul războiului. Evoluția în sensul formării caracterului de luptă, apare evidentă; și pe măsură ce importanța materială se reduce, se observă tendința către un țel mai idealist. Vânătarea trece în mâinele nobilei, mai mult încă, ea capătă un accentuat caracter feudal, și în ultima expresiune, se manifestă sub forma dreptului regal, asupra căruia domnitorii țărilor vegheau cu strășnicie. El era cauza certurilor și dușmăniilor îndelungate, căci era laurul biruinței și răsplata bravurilor mai însemnate.

În timpurile moderne vânătarea aparține proprietarului solului, cu restricțiunile prevăzute în legile țărilor respective.

În statele, ce înțeleg să organizeze vânătarea în mod științific și să o exploateze rațional; ea aduce foloase materiale și morale din punctul de vedere al economiei naționale și al educației morale.

Ca factor al economiei naționale, vânătarea contribuie în mod direct la alimentarea populației.

Intr'adevăr între anii 1890—1893, datele oficiale ale Ministerului de Domenii din Viena, menționează anual

8.000.000 kgr. carne de vânat. Or, această cantitate corespunde cu carnea ce ar putea-o servi circa 19.000 boi îngrășați, socotind bucata la 400 kgr. Ungaria, înainte de războiu înscrisa la export cantitatea de 6.000.000 kgr. carne de vânat.

În timpul războiului mondial, în timp de 20 de săptămâni, Ungaria a exportat în Germania nu mui puțin de 400 vagoane de carne de vânat conservată într'o serie de frigorifere.

Vânătarea mai oferă și alte produse ca: piei, diferite blănuri, precum și pene fine, creind adevărate industrii și înrăurind dezvoltarea comercială.

În unele părți ale lumii, exploatarea blănurilor animalelor sălbatice, formează ocupațiunea principală a locuitorilor; iar prelucrarea lor, creiază în statele civilizate foarte importante industrii.

În 1891, la Irbit în Siberia s'au vândut 6.000.000 de blănuri; iar în 1892 piața Londrei a adunat blănuri în valoare de 35 milioane franci. În anul 1900, Rusia Imperială înscrisa în bugetul Statului, suma de 300 milioane ruble, aport adus de producțiile de vânat și menționa cu deplină satisfacție, că această ramură de activitate, ocupă locul al treilea în veniturile Statului.

Noi exportăm Franței, Germaniei, blănuri de vulpe cu prețul de circa 1000 lei bucata, cari se reîntorc sub formă de vulpi albastre, pentru un preț de 12—14.000 lei bucata.

În mod indirect, vânătarea mai aduce venituri Statului, Comunelor, Obștiilor și persoanelor particulare. Cel mai însemnat din veniturile indirecte este acela al arendării dreptului de vânătare, arendă ce se mărește pe măsură ce se îmbunătățește terenul de vânătare printr'o ocrotire rațională.

Să citez câteva cazuri:

În Franța în vremea dinainte de războiul mondial, pădurea dela St. Germain producea un venit de 40.000 franci arendă anuală, pentru o suprafață de 340 ha. Aceasta înseamnă 114 franci pentru un hectar.

Beneficiul net realizat de Bavaria în aceeași epocă, de pe urma arendării dreptului de vânătare, reprezenta 25% din venitul total al acestei provincii.

În afară de acest avantaj, vânătarea a mai asigurat comunelor și alte resurse materiale.

Statul, își procură foloase în diferite feluri:

1). — Din încasarea arenzilor de pe imensele sale terenuri de vânătare.

2). — Din taxele percepute la importul și vânzarea armelor de vânătare, a dreptului de a purta armă, precum și a permiselor de vânătare.

3). — Din impozitele asupra câinilor de vânătare și așa mai departe.

Pe lângă aceasta, vânătarea creează industrii, care la un moment dat se pot transforma în arsenale complecte pentru fabricarea cartușilor și armelor de războiu, cum s'a întâmplat în Germania, Anglia, Belgia, Franța, Austria și America.

Iată un exemplu evident, al cărui martor ocular am fost. La Pojan, în vechea Ungarie, eram în Consiliul de Administrație al unei Fabrici, ce da un număr de 18 000.000 cartușe de vânătare anual. La decretarea mobilizării, în prima zi de războiu, făcându-se imediat transformarea fabricii s'a obținut 1.000.000 cartușe de războiu pe zi. În Germania în 1895 făcându-se o numărătoare a fabricelor și atelierelor, s'au totalizat la 1473 de fabrici și ateliere de arme de vânătare, cu un număr de 148.000 lucrători, cari erau toți specialiști și cari în timpul războiului aveau pregătirea necesară pentru fabricarea armelor de războiu.

Dar ceea-ce ne impune să dăm vânătării importanța cuvenită, este influența de ordin moral și educativ, ce ea o exercită asupra vânătorului. Mii și mii de oameni, istoviți de munca zilnică în lupta pentru existență, gă-

sesc în exercitarea vânătoarei o recreare înălțătoare, trupească și sufletească. Mișcarea în aer liber, lupta în contra forțelor naturei și contra instinctului animalelor sălbatice, sunt atâtea prilejuri, care contribuie indiscutabil la oțelirea fizică și psihică a omului. Contactul permanent cu natura, ca ori și ce atingere nemijlocită cu ea, inobilează sufletul și formează caracterul individual. Exercițiul ascute vederea și auzul, întărește brațul, ne învață să apreciem distanțele și ne deprinde cu drumurile și oboseala. Ea ne învață să suportăm lipsa, trezește în noi curajul personal, dezvoltă prezența de spirit și face din noi oameni întreprinzători. Iată atâtea calități cari contribuie la dezvoltarea virtuților militare, de a căror însemnătate orice popor trebuie să-și dea seama. Răsboaiele ne probează, că popoarele cele mai rezistente au fost acelea, cari exercitau mai mult sportul în aer liber. Englitera, în puțină vreme, și-a constituit armate admirabile. Elveția deși n'are o armată permanentă, totuși are poate armata cea mai bună, căci fiecare cetățean este un foarte bun vânător și excelent ochitor.

Vânătoarea mai provoacă și întreține simpatia între oameni legând adevărate prietenii desinteresante, care de multe ori influențează chiar legăturile dintre state.

Este suficient să amintesc că magnații Unguri au susținut înainte de războiu să-și câștige prin vânătoare simpatia conducătorilor diferitelor state. La prietenia ce ce era între Ungaria și Bulgaria a contribuit mult și faptul, că Regele Bulgariei obținuse terenuri frumoase de vânătoare în Ungaria.

Din cele spuse, am avut ocazia să constatăm importanța multiplă a vânătoarei și e o datorie cetățenească a ne convinge de aceasta și de a da concursul pentru propășirea ei.

Dacă astăzi avem un început bun de organizație vânătoarească, datorăm aceasta în primul rând, înaltei protecții a marelui și neuitatului nostru Rege Ferdinand, care în această privință, în prefața lucrării mele despre „Ocrotirea Vântului“ s'a exprimat în modul următor: „Dacă voim ca vânătoarea să aducă unei țări foloase reale pe teren economic, ar trebui să se îndeletnicească cu ea numai adevărații vânători, cari în creatură, respectă pe Creator. Cine o consideră numai ca un sport de tragere, lucrează în sens contrar și mai bine ar sta acasă sau și-ar satisface pasiunea pe câmpul de tragere“.

DIN TRAIȘTA MEA DE VÂNĂTOARE

de CORNEL G. COSMA, Aiud

În numărul din Decembrie al R. V. am subliniat, — între altele, — două chestiuni și anume:

I. D-l Lagler arată admirabil vânătoarea cu bufnița și aceasta mi-a reamintit o observație destul de recentă: Am căutat mai mult timp — cu Colonelul S. — cuibul unei bufnițe care în cele din urmă s'a găsit în vâgăuna unei stânci. În cuib 2 pui aproape golași dar bine dezvoltati:

Binecuvântarea câinilor.

(La articolul: Consiliul Internațional, apărut în No. 2|931 al Revistei).

În jurul cuibului 7 (șapte) cadavre de soldani (pui de epuri) și încă 22 picioare de epuri. Nu este glumă nesărată ci purul adevăr...

II. D-nii J. I. Petrescu și L. Iliescu au ridicat cuvântul în contra „Griveilor“, a vânătorilor țărani de speța braconieră, contra celor chemați să aducă la îndeplinire legea vânătoarei, a farurilor, etc.

Este o chestiune veche, știută de toți dar neapreciată suficient. În fiecare an ridică cuvântul câte un vânător în acest sens, apoi vine uitarea

și praful. Și eu am arătat, — la timpul său — aceleași lucruri, împănate cu scene comicotragice, am arătat — după părerea mea, — și singurul mijloc care ar vindeca radical și sigur această plagă după care a urmat uitarea și praful.

Să fim reali și să ne dăm seama de actualitatea tristă, — urmarea războiului. — Legea noastră este bună dar să nu uităm că o lege nu va schimba niciodată un morav, mai ales când și aplicarea ei se face așa cum o știm.

O confiscare radicală a armelor clandestine nu va avea niciodată succes. ș-apoi să nu uităm că în totdeauna se va găsi: grâu, porumb, pui, găini, miei, oi, etc., etc., etc. tocmai în raport patrat cu

Scoaterea câinilor din chenil.

(La articolul: Consiliul Internațional, apărut în No.2|931 al Revistei).

numărul armelor clandestine... și! m-ași bucura nespuse de mult dacă mi s-ar arăta un singur caz în care denunțatorul ș-a primit cotaparte din amenda aplicată. Nu mai vorbesc de reducerea salariilor...

Medicul bun nu caută a vindeca partea dureroasă ci cauza care produce durerea. *Arma clandestină, — fără pulbere de vânătoare, — este un obiect fără nici un folos. Pulberea de vânătoare este nervusul vital, — sângele — armelor, fără de care proprietarii de arme vor vâna la șezători prin Făt Frumos uitându-se la arme cu scârbă!*

Câtă vreme pulberea va fi manipulată și vândută de oameni cari n-au nimic comun cu vânatul nostru viu, se va găsi suficientă și pentru armele clandestine.

Modesta-mi părere a fost și rămâne: Pulberea de vânătoare să fie manipulată numai de U. G. V. R. și prin ea de societățile de vânătoare recunoscute de Minister și afiliate. Cei cari nu fac parte din vre-o societate de vânătoare să fie membri ai U. G. V. R. de unde-și vor putea primi pulberea necesară. Cu acest metod s'ar ajunge și la un control mai serios al vieții noastre vânătoarești!.

P. S. — În „Universul“ Nr. 318 din 19.XII.930 am citit un fel

de comentariu la un articol al D-lui Petre J. Iosifescu care ar fi apărut într-o „gazetă locală“. Din comentariu țin să cred, că este vorba de articolul D-lui Petrescu din R. V. (decumva articolul n-a apărut în vre-o „gazetă locală“). Dacă este cum cred atunci „gazeta locală“ este Revista Vânătorilor din România adică revista vânătorilor din întreaga țară și nu este o gazetă locală!

În al doilea rând scriitorul aceluia comentariu nu are dreptate! adevăresc prin cele ce urmează:

a) Noi vânătorii avem 3 luni pe an pentru vânatul epurei în care timp nu ne putem duce decât de maximum 30 ori la vânătoare, pe când câinii hoinari pot vâna 365 de zile și nopți într'un an.

b) Câinii hoinari nu prind epurele din fugă, ci unul urmărește epurele iar altul ținându-i calea îl prinde.

c) De primăvara și până toamna sunt pui de epuri, cari nu trebuiesc fugăriți spre a fi prinși ci pur și simplu savurați din culcuș. — Și-apoi să nu se uite că sunt vânători cari scapă epurele cu toate alicele ce le trimit, — precum sunt câinii cari prind epurele din fugă.

Pentru a nu se produce haos, cred că este bine ca medicul să-și vadă de pacienți și avocatul de clienți și nu invers.

R E C E N Z I E

HUBERTUS hilf!-Hubertus ajută!
Este titlul unei prea frumoase lucrări a Cavalerului de Dungen din Oberau-Germania, apărută în editura I. Neumann-Neudamm, dedicată de autor tuturor camarazilor vânători.

Pe prima pagină, următoarele versuri al căror sens ne-am permis să-l traducem, arată starea de spirit a autorului, când s'a hotărât să scrie această carte, și care dovedesc că ori unde s'ar găsi, gândul său este tot acolo în locurile unde D-zeu și dat toată osteneala să creeze adevăratul frumos.

Când vine iarna grea, cu chiciură și ghiață,
Cu concănit de ciori cu urlet de furtună,
Te duci la operă c'orhestra ei măreață,
Asculți distrat, tenori și muzica cum sună.

Ești vânător, și d'aia știu că visul tău frumos
Te poartă spre păduri și munții, ce răsună
De glasul cerbilor ș'a trubadurului duios,
În măreția nopților cu clar de lună.

Pustiul de sub muntele Kilimangiaro
Din expediția vânătoarească a Principelui Bibescu în
Africa, la Articolul publicat în No. 2931 al Revistei
Vânătorilor.

În cele 264 de pagini, sunt peste 90 de fotografii luate din toate părțile lumii, pe unde autorul a trecut cu arma în mână, apostol al Sântului Hubertus.

Pictorul Kiefer din München, agrementează artistic întreaga lucrare, cu 58 de schițe și tablouri de o plasticitate desăvârșită și de o frumusețe care captivează.

Cincizecisease de capitole, tot atâtea întâmplări emoționante, trăite de autor și redată cu o putere de descriere într'adevăr surprinzătoare.

Profund cunoscător al faunei de pe întregul glob, Cavalerul de Dungen găsește pe lângă expresii hazlii, cuvinte duioase pentru tot ce este vânat și vânătoare; iar natura virgină, este singurul loc unde simte adevărată și desăvârșită fericire.

Introducerea lucrării sale, autorul o face în hallul castelului său din Oberau, privind la piesele și trofee atârnaie în pereți și deapănă pe fuiorul amintirilor, pe rând, fiecare întâmplare legată de ele. Am citit și noi toate aceste amintiri din volumul „Hubertus ajută!“ în dorința ca ele să nu se sfârșească atât de repede.

Capitolul în care autorul vorbește de câinii săi, desvâluie adevărata duioșie a sufletului său de vânător. — Dragostea nemărginită pe care o arată tovarășilor săi de vânătoare. — Peter, Husdent și Treu, limieri cu care se ducea la munte; apoi prepelicarul Hasso și cei doi Setteri Homo și Lord, cred că au fost cei mai fericiți câini de pe lume.

Vorbește de ei cu accente duioase, părintești, îi răsfață cu porecle dragăstoase, îi mângâie când sunt bolnavi și nu-l poate despărți de ei nici greutățile războiului, nici lungile sale călătorii prin toate unghiurile lumii. Capitolul „Câinii mei“ din lucrarea pe care o avem în față, e inima autorului în care citești ca într'o carte deschisă, este cred cea mai frumoasă parte a lucrării, este sufletul vânătorului adevărat.

Un capitol care mi s'a părut tot atât de frumos, este „Lulu leopardul meu“. În el autorul vorbește de un leopard pe care l-a primit în dar și pe care l-a crescut de mic în cea mai deplină libertate. Când animalul ajunsese la maturitate se plimba cu autorul prin păduri și câmpii, neputând să stea nici o clipă singur în casă, atât de mult se atașase de stăpân. Și în acest capitol am găsit accente de duioșie nemai întâlnite, care clasează lucrarea D-lui de Dungen, printre lucrările cinegetice de mare valoare și care ar trebui să formeze hrana sufletescă a tineretului vânătoresc.

Celelalte capitole sunt pline de învățătură chiar și pentru vânătorii bătrâni.

Pentru fiecare greșală ce o face în cursul vânătorilor

sale, autorul nu se menajează și face autocritica, pentru a servi de învățătură celor ce urmează calea frumoasă a sfântului Hubertus. Găsește cuvântul potrivit să înfiereze lipsa de simț vânătorească chiar acolo unde civilizația n'a pătruns încă, arată sub formă de povestire interesantă felul cum se vânează capra neagră, cerbul, țapul roșu, cerbul de maral, capra asiatică, muflonul, cocoșul de munte etc.

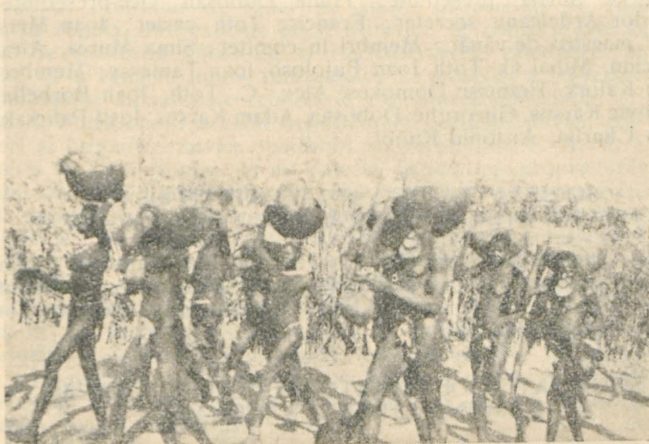
Arată întâlnirile sale emoționante și curioase cu urși, lupi, vulpi, elani, mistreți etc., din care, dacă ar fi să redăm numai părțile importante pentru noi, ar fi să traducem întregul volum.

Singurul lucru pe care l-am putut considera puțin elegant, este exclusivitatea cu care vorbește de virtuțile și fidelitatea germană.

Ne face impresia că vrea să dovedească — lucru care pare greu de crezut — că numai vânătorul profesionist german este brigadierul ideal, așa cum trebuie să fie în ochii D-sale. Ne lovim de rigiditatea unui patriotism foarte frumos, dar care nu-și are locul în cazul când această lucrare merituosă ar fi tradusă și în alte limbi, pentru a forma cultura vânătorească de bază a celor care învață.

Lucrări de felul acesta, ar trebui să găsim și în românește, iar cei care conduc destinele din punctul nostru de vedere, vânătorească, ar trebui să pună la dispoziția autorilor, mijloacele necesare pentru a tipări și pentru literatura noastră cinegetică, cărți interesante de specialitate.

Red.

Din expediția vânătorească a Prințului Bibescu în Africa, la Articolul publicat în No. 2]931 al Revistei Vânătorilor.
Femei cu platouri în gură.

Populația din Ruanda.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

COMUNICĂRI

De la corespondentul nostru din Berlin

Berlin, Februarie 1931

RUȘII, probabil geloși de succesul expoziției noastre de vânătoare din Lipsca, fac o propagandă intensă, și nu lipsită de succes, pentru vânătorii din Rusia. În centrul Berlinului, pe Unter den Linden. Sovietele au un birou de voiaj a cărui vitrină, aranjată cu gust și pricepere, arată publicului, pe o hartă în relief, Rusia cu vânatul ei. Fotografii mari și numeroase, reprezintă scene palpitate de vânătoare, iar broșuri, cu fotografii și ele, îndeamnă pe streini să facă o călătorie în Rusia unde li se garantează că vor împușca un urs alb sau negru, sau lupi, sau un cerb, râși și chiar tigri, bineînțeles după terenul respectiv ales, începând din nordul veșnic înghețat și până în Turkestan. Costul este de 25 dolari pe zi în care e cuprins totul: trenul dus și întors din Berlin până la destinație, sanie, căruță, însoțitori, masă, casă, hotel, bacșiș, haine groase și blănuri etc. etc. iar vânatul împușcat rămâne proprietatea vânătorului, cu dreptul de-al aduce acasă. Numeroase scrisori de mulțumire sunt tipărite și stau la dispoziția amatorilor, drept mărturie a satisfacției celor ce au făcut asemenea vânători în Rusia. Am auzit însă și germani cari susțin că aceasta nu este decât o propagandă neserioasă. Voi căuta însă să întâlnesc personal câțiva din acei cari au luat parte la aceste vânători și vă voi raporta și D-vstră cele ce voi afla. Convingerea mea personală este că în orice caz e o propagandă frumoasă și reușită, care nu costă nimic, sau aproape nimic și

îmi surâde ideea de a vedea făcută, cu mai mult succes, pentru țara mea.

În marea expoziție agricolă germană „Die Grüne Woche“ este și o secție a Vânatului și Pescuitului. Am vizitat această expoziție care e mai mult o expoziție de coarne decât una de vânătoare, și e aproape la fel cu cea de anul trecut dela Grüne Woche din Berlin. Cele mai frumoase (adică cele mai grele) sunt coarnele unui cerb împușcat la Brașov.

Totodată a avut loc, organizat de „Grüne Woche“ și un concurs vânătorească de dare la semn și tir de porumbei, la care au concurat peste 140 de vânători. A fost și o expoziție a tuturor raselor de câini.

Alăturat sunt câteva articole luate din ziarul german în cari puteți găsi o largă dare de seamă, în afară de aceea pe care o găsiți în revistele vânătorești germane pe cari le primiți.

În Berlin a avut loc zilele trecute un mare bal al vânătorilor.

Cel mai interesant eveniment vânătorească din Germania este propaganda ce se face pentru înființarea unui mare teren (am putea zice un ținut) în care să se desvolte în stare sălbatecă străvechile sălbătăciuni ale pădurilor teutone.

Sunt convins că această minunată idee se va realiza foarte curând căci vânătorul german azi e mai mult crescător de vânat, decât vânător. În această chestiune a apărut în „Grüne Post“ din 1 Februarie a. c. un frumos articol de Bengt Berg pe care vi-l trimit alăturat.

În multe chestiuni justiția germană dă hotăriri foarte bizare. Iată că și în materie de vânătoare nu s'a lăsat mai pre jos.

Pentru un epure, găsit mort pe câmp de un lucrător care l-a mâncat) a primit cinci luni de închisoare. Pentru niște braconieri de o cruzime sălbatică, cari au împușcat peste 50 de cerbi s'au dat pedepse cari variază între 2 luni și 9 luni închisoare. Două articole alăturate vă dau amănunte complete în această ciudată împărțire de dreptate.

Primiți asigurarea deosebitei stime ce vă port și salutări vânătoarești din Berlin

AUREL BRĂESCU
Berlin-Charlottenburg, Neue Kautstrasse 7, I

P. S. Vă trimit și programul unui film sonor care are mare succes la Berlin și care arată vânatul Africei. E primul film sonor de acest gen, intitulat Africa vcrbește.

Charlottenburg, 13. II. 931.

REVISTA REVISTELOR

No. 12 din *Echa Lésne* (Ecolul Pădurilor) o publicațiune Silvică-vânătoarească poloneză de primul ordin, aduce pe lângă multe articole interesante în ce privește pădurile lor, o noutate foarte interesantă pentru noi vânătorii.

În pădurea Bialowieza, contingentul de Bizoni s'a mărit cu un bizon mascul, fătat de curând. În fotografia foarte reușită, se poate vedea vițelul sănătos și vioi lângă mama sa. Se mai anunță apoi crearea unei rase noi de porumbei.

În No. de Ianuarie 1931 «Ecolul Pădurilor» în partea consacrată vânătoarei găsim: «Becața», de A. Rzewuski; «Cu prilejul unei anumite vânători» de W. Michalski; Ordonanța Voevodului de Tarnopol relativ la protecția vânatului; mici articole asupra câinilor, etc. Un foileton vânătoarească intitulat «Vânătoarea cu gonași» de Gacki și o legendă veche anume: «Vânătoarea regală în pădurea Uhol» reproducă de B. Polkowski, completează plăcut paginile consacrate vânătoarei. Revista se termină cu câte ceva pentru Doamne, informații din lumea întregă, teatrale etc.

În luna Februarie «Echa Lésne» aduce un exemplar agrementat de multe și reușite clișee. Un bogat material silvic printre care notăm în special: «Cooperarea forestieră cehoslovacă», de Ing. Dworzak.

La Vânătoarești, notăm date interesante asupra protecției castorului în Polonia. Nuvele vânătoarești, câte ceva pentru Doamne, teatrale, critici romane etc. Completează și acest număr, care poate fi așezat pe o treaptă înaltă în arta grafică.

ERATA

La art. D-lui Ötwós Balázs «Ogoare permanente pentru vânat» apărut în No. 12, 1930 al revistei noastre au survenit următoarele greșeli de tipar.

		Pag. 184 Col. I		
		în loc de:	se va ceti:	
rândul 17	de sus	starea	diarea	
» 19	» »	iată	dacă	
» 20	» »	ii	nu-i	
» 26	» »	nu	ne	
» 41	» »	care	prin care	
»	» »	că nu sunt	că sunt	
		În col. II-a		
		în loc de:	se va ceti:	
rândul 31	de sus	nou	nu	
» 14	» jos	care	sau	
		Pag. 185 col. II		
rândul 32	de jos	amortească	incolțească	
» 10	» »	orzul	sorgul	
» 7	» »	orzului	sorgului	

În No. 2, 931 Pag. 32 s'a strecurat o greșală în rândul a treilea al Deciziei Ministeriale No. 31 109/930. Se va ceti în loc de Ialomița, Ilfov.

Publicăm mai jos, pe rând, numele Societăților de vânătoare afiliate la „Uniunea Vânătorilor din România”, împreună cu numele membrilor lor.

SOCIETATEA VANATORILOR ȘI PESCARILOR DIN VULCAN JUD. HUNEDOARA

Adunarea generală a Societății a ales următorul comitet: Stănilă Hațiegan președinte; Angyal Francisc vice președinte și casier; Oreste Braha secretar. Membrii în comitet: Albesc Ștefan, Licker Victor, Szamariwa Lorentz, Krausz Francisc, Bobrovski Carol și Bogdan Ioan. Paznici de vânătoare: Braha Oreste, Stănilă Hațiegan și Szamariwa Lorentz.

ad. 2. Dl. Președinte cere modificarea statutelor.

Adunarea admite.

La Art. 5. Ultimul aliniat după cum urmează:

VECHI

Numele membrilor acestei soc. este limitat și se fixează anual de către Ad. Gener. observându-se teritoarele de vânat și pescuit, care stau la dispoziția societății și nu pot depăși 4) (patruzeci).

NOU

Modificat. Numărul membrilor societății este limitat și să fixează la 25 (douăzeci și cinci) membri care vor plăti câte 25 lei taxă anuală și cei noi înscriși încă una sută lei.

Darea de seamă a fostului comitet a fost primită în întregime dându-se descărcarea cuvenită etc.

SOCIETATEA DE VANAT. «TORMAC» JUD. TIMIȘ.

Lista membrilor Societății: Valer Linția Președinte de Onoare; Francisc Iuhasz președinte; Traila Doboșan vice-președinte; Teodor Ardeleanu secretar; Francisc Toth casier; Ioan Mersdorf maestru de vânat.; Membri în comitet: Sima Murca, Alex. Craciun, Mihai G. Toth, Ioan Bujoloso, Ioan Tamassy; Membri: Ioan Kalory, Francisc Domokos, Alex. C. Toth, Ioan Borbella, Ludovic Karsos, Gheorghe Doboșan, Adam Karsos, Iosif Palicsak, Ioan Charlia, Antoniu Knöbl.

SOCIETATEA DE VANĂTOARE «TIMIȘANA» COMUNA OHABAFORGACII JUD. TIMIȘ-TORONTAL

Lista membrilor Societății: Ion Sârbu, Ion Cărăbas, Ștefan Sârbu, Nicolae Ciachi, Ion Pătruț, Ștefan Pătruț, Roman Balint, Pavel Sârbu, George Cerbu, Petru Minescu, Ion Minescu, Ion Botorogă, Roman Sârbu.

SOCIETATEA DE VANĂTOARE «CHERELUȘANA» COMUNA CHERELUȘ JUD. ARAD

Lista membrilor Societății: Hatzlhofer Adam președinte; Bleiceffer Ștefan, Valle Ioan vice-președinți; Miscuță Dumitrie secretar General; Ville Iosif casier; Palincas Teodor, Ursoi Livius, Ruck Paul, Hatzlhofer Francisc, Teuber Anton, Orodan Ion, Herlo Vasile, Durst Iosif, Hatzlhofer Ioan, Bauman Laurențius, Mahler Ștefan, Gaudner Iosif, Kovacs Emeric, Rastätter Henric, Orodan George, Ardelean Avram, Kerestesi Daniel, Valle Vasilie, Cilan Paul membrii.

SOCIETATEA DE VANĂTOARE «CAPRIOARA» COMUNA LENAUEIM, JUD. TIMIȘ-TORONTAL BANAT

Endresz Iacob președinte; Hunyar Iuliu casier; Enderle Nicolae secretar; Vogel Petru, Endresz Mihai, Fehl Antoniu, Mühlbacher Caspar, Iurescu Cornel, Hunyar Spiru, Hochstrasser Antoniu, Ech Ioan, Müller Gheorghe, Kratochoil Ioan, Koch Carol, Bischof Ștefan, Eipert Ioan.

SOCIETATEA VANATORILOR DIN MIERCUREA-CIUC

Lista membrilor Societății: Dr. Ady Endre, Adorján Imre, Albertini Géza, Aigner Ferenc, Apor László, Antal Kálmánt, Bőjthy Gabor, Dr. Balássy Kálmán, Bărbat Octavian, Bărbajancu, Bőjthe Lázár, Bertalan Gyula, Brugger Rudolf, Bara Aga, ston, Csizser Gábor, Csáki Gergely, Dávid Ferencz, Ifj. Deák Elek, Dr. Eröss Péter, Dr. Elthes Endre, Dr. Fejer István, Ferencz Lajos, Dr. Györgypál Domokos, Dr. Hirsch Hugo, Hanko Antal, Dr. Hody Károly, Jakab Sándor, Kovács Dezső, Krauss Jenő, Kovács Béla, Konrád Kálmán, Dr. Köszter Artur, Dr. Kolumbán Jozsef, Lux Jozsef, Márkos Endre, Magyari Dezső, Mihály István, Movilă Vladimir, Mezei Géza, Mariesan Valer, Mandrean Petre, B. Nagy Jozsef, Nádasdy Béla, Nagy Béla, Orbán Mihály, Pechar János, Dr. Pál Gábor ifj., Péter Árpád, Rancz Béla, Szász István, Szöcs Jozsef, Stirling Béla, Șandor Pál, Dr. Tauber Jozsef, Tețiu Aurel Dr., Vischer János, Vlad Izidor, Vaczeli Ferenc, Vasu Alexandru Dr., Vándori Ferenc, Wilk János, Zöld Ernő, Manițiu Aurel, Trițoi Dumitru, Mayer János, Kovács Gyula, Hellwig Vilmos.

SOCIETATEA DE VANĂTOARE «PREPELIȚA» COMUNA PLESCAIU JUDEȚUL BUZAU

Nicolaie Miroiu președinte; Nicolaie Gh. Papuc vice-președinte; Alecu N. Miroiu secretar; Gheorghe Luca casier; Nicolae Mărculescu, Ioan C. Gheorghe, Dionisie Scânteie, Traian Stanciu, Dumitru Stanciu, Gheorghe N. Zeamă, Mihalache Baltug, Moise Gh. Spănu, Ștefan Gh. Lupu, Vasile Gh. Lupu, Ilie Militaru membri.

PUBLICAȚIUNI

MINISTERUL AGRICULTUREI ȘI DOMENIILOR

SERVICIUL VANATOAREI

Copie după Deciziunea Ministerială înregistrată la No. 36.048 din 20 Februarie 1931, Jurnal No. 2600/1931.

DECIZIUNE :

Noi Ministru, Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Având în vedere dispozițiunile legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei precum și ale legilor C. A. P. S., P. A. R. I. D-ului și R. E. A. Z-ului.

Decidem :

Art. I. Vânătoarea în toate proprietățile Statului (păduri, bălți, terenuri arabile) este cu desăvârșire oprită fără aprobarea prealabilă a acestui departament dată prin Serviciul Vânătoarei, special însărcinat de legi cu administrarea vânatului pe proprietățile Statului.

Arendașii dreptului de vânat pe aceste proprietăți cu contracte în regulă, aprobate de acest Minister în conformitate cu Legea de protecția vânatului și reglementarea vânătoarei au dreptul de a vâna în limita contractelor ce posedă, a legii și a dispozițiilor ministeriale relative la exercitarea vânătoarei.

Art. II. Funcționarii acestui departament, Inginerii silvici, conducători și brigadieri silvici, pădurari și personalul P. A. R. I. D-ului și R. E. A. Z-ului nu au voie să vâneze pe proprietățile Statului date în administrarea sau paza lor. Cei ce vor contraveni vor fi pedepsiți disciplinar și dați judecăței pentru delictul brăncăului și pentru daune civile, cauzate Statului sau arendașului.

Toți acești funcționari sunt datori a păzi și ocroti vânatul pe proprietățile Statului date în supravegherea lor, fiind responsabili pentru orice neglijență sau rea voință constatată.

Art. III. Se interzice cu desăvârșire ca personalul de pază al proprietăților Statului (păduri, bălți terenuri arabile) în exercitarea atribuțiilor lor, să poarte armă de vânătoare. Ei nu vor purta decât arma de serviciu și nici nu vor poseda câini de vânătoare (copoi, prepelici etc.).

Cei ce nu se vor conforma acestei dispozițiuni vor fi pedepsiți disciplinar, fiind ținuți responsabili și șefii erarhici pentru lipsa de control.

Art. IV. Personalul Statului arătat mai sus poate lua parte la vânătorile organizate de arendașii proprietăților Statului dacă sunt invitați de ei însă vor trebui să posede toate permisele legale de vânătoare, port armă etc. ca orice particular.

Art. V. Personalul Statului în atribuțiile căruia este dată administrarea și paza proprietăților sale este dator, a controla, și raporta acestui Departament, Serviciul Vânătoarei, dacă arendașii dreptului de vânat își îndeplinesc obligațiile atât în ceea ce privește plata arenzii convenită Statului, cât și dacă exercită vânătoarea în mod corect, respectând legile și deciziunile în vigoare și obligațiunile contractuale.

Dacă proprietatea nu este arendată, este dator a interzice vânătoarea dând judecăței pe toți aceia pe care-i va găsi vânat pe acea proprietate fără autorizarea scrisă a acestui Departament Serviciul Vânătoarei, iar copie după actele dresate le va înainta acestui Serviciu.

Art. VI. Domnii Directori Generali ai C. A. P. S-ului, P. A. R. I. D-ului R. E. A. Z-ului și al Serviciului vânătoarei, sunt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a acestei deciziuni care se va comunica tuturor serviciilor exterioare în subordine.

Dată în Cabinetul Nostru azi 19 Februarie 1931.

Ministru,

(ss) V. MADGEARU

—o—

Se interzice vânătoarea epurilor și potârnicilor, pe timp de doi ani, pe terenurile comunelor: Mihai Vodă, Tântava, Bolinteanu, Poena Stoenesti, Bolintin, Ciorogarla, Ogzezeni și Bălăsoeni — din județul Ilfov — exceptându-se terenurile în păduri, unde se va putea face câte o singură vânătoare pe an, rezervându-se pârtimea de refugiu.

—o—

Se interzice până la 1 Martie 1933 vânătoarea fazanilor în pădurile: Lunca Vânjului, Furciturile Orevița și Buriluța, din ocolul silvic Vânju Mare jud. Mehedinți.

—o—

PRIMARIA COMUNEI SIPET
JUD. TIMIȘ-TORONTAL

Terenul de vânat al comunei Sipet, plasa Gătaia, jud. Timiș-Torontal cu suprafață de ca. 7865 jug. cat. se va arenda prin licitație publică în ziua de 29 Martie 1931 ora 10 a. m. în localul primăriei comunale pe timp de 3 ani cu începere dela 1 Ianuarie 1931 până la 31 Decembrie 1933.

Prețul de strigare este do 15.000 Lei. Licitarea se va ținea în

conformitate cu art. 89—110 din legea contabilității publice cu oferte scrise și sigilate și însoțite de o garanție de 5% a prețului de strigare, care se va socoti în rata anului ultim de arendă.

Condițiunile de licitație sunt cele legale, care se pot vedea la primărie în orele oficioase.

Sipet, la 8 Ianuarie 1931.

No. 16/1931.

Primăria

—o—

PRIMARIA COMUNEI BERBEȘTI, JUD. MARAMUREȘ

Facem cunoscut că dreptul de vânat a hotarului comunei Berbești în extindere de cca. 4000 jugăre precum și a muntelui „Obnuc” în estindere de 762 jugăre situat în hotarul comunei Repedea, proprietatea comunei noastre, se va da în arendă pe timp de 6 ani, prin licitație publică ce se va ține la 7 Aprilie, 1931, ora 16 în localul primăriei Berbești.

În cazul amintit de art. 12 a legii vânatului. altă licitație, vom ținea la 23 Aprilie 1931, ora 16.

Prețul de strigare este câte 1000 Lei.

Pe teritoriul muntelui se află vânatul nobil și mistreț.

Berbești, la 28 Februarie 1931.

Primăria.

—o—

PRIMARIA COMUNEI BODROGUL-NOU
JUD. TIMIȘ-TORONTAL

Conform hotărîrii Consiliului comunal cu No. 9/1931, prin aceasta, se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânat pe teritoriul din raionul comunei Bodrogul-nou, cu o suprafață de circa 460 jug. cadastrale, se va arenda prin licitație publică orală, cu respectarea dispozițiilor cuprinse în Art. 88—110 din Legea contabilității publice, pe timp de 6 ani, adică din 1 Februarie 1931, până la 1 Februarie 1937. Licitățiunea va avea loc în localul primarului, în ziua de 1 Aprilie 1931, ora 2 p. m.

Prețul de strigare este de Lei 600 anual, suma dela care va începe concurența.

Doritorii de a concura, urmează a cunoaște toate condițiunile de licitație, cari se află afișate în biroul notarial și vor fi însoțite de o garanție de 10% în numerar, precum și de autorizația prescrișă la Art. 13 din Legea pentru protecția vânatului.

Bodrogul-nou, la 12 Februarie 1931.

No. 48/1931.

Primăria

—o—

NOTARIATUL CERCUAL SALSIG, JUD. SALAJ

Se aduce la cunoștința publică că teritoarele de vânat din comunele mai jos semnate, să arendează prin licitație publică ori oferte închise dela 1 Februarie 1931 până la 1 Februarie 1937, în baza art. 89 din legea vânătoarei, prin condițiunile prescrișe în aceia lege; fixându-se termenul la primărie în fiecare comună după cum urmează :

Salsig la 18 Aprilie 1931 ora 9.

Gârdani la 18 Aprilie 1931 ora 15.

Mânău la 6 Aprilie 1931 ora 9.

În cazul de nereușită conform art. 12 din lege se va fixa termen nou.

Sălsig la 2 Mai 1931 ora 9.

Gârdani la 2 Mai 1931 ora 15.

Mânău la 22 Aprilie 1931 ora 9.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficioase la primărie.

Sălsig la 1 Februarie 1931.

No. 12/41931.

Primăria

—o—

NOTARIATUL CERCUAL BOLDUR, JUD. CARAȘ SEVERIN

Dreptul de vânătoare al comunelor Boldur, Jabăr și Hodoș ce va arenda pe termen de 10 (zece) ani adecă până la 15 Septembrie 1941, pe calea licitației publice în ziua de 26 Martie 1931 și anume :

1. Terenul comunei Boldur la ora 9 a. m. cu prețul de strigare 1800 Lei.

2. Terenul comunei Jabăr la ora 17 p. m. cu prețul de strigare 3160 Lei.

3. Terenul comunei Hodoș la ora 12 a. m. cu prețul de strigare 3000 lei anual.

La licitație pot concura numai acele persoane, cari posedă autorizația prescrișă de Lege pentru protecția vânatului și posedă permis de vânătoare pe anul 1931.

Celelalte condițiuni de admisibilitate se pot vedea în biroul notarial din Boldur în orele oficioase

Boldur 31 Ianuarie 1931.

Notar

I N F O R M A Ț I I

Se anunță vânătorii că primii sitari au sosit dela 8 ale luni curente, în cuprinsul întregii regiuni deluroase. Așteptăm vești noi delă membrii noștrii, cu privire la pasajul din anul acesta.

MICA PUBLICITATE

De vânzare 4 cățele din rasa Spinger-Spaniel, pur sânge cu pedigree, vârsta 2½ luni. Coloarea alb cu pete negre. Prețul 1000 lei bucata la Uniune.

De vânzare o armă *Simson Suhl* Germania, Cal. 12, fullchoke, foarte puțin folosită, Țevi din «Roehlings-Elektrostahl», system *Anson Deeley* lungimea Țevilor 72, tir 71 și 73%, Beglei-

tungsbuch, Arabeskengravur, armă frumoasă. Preț 10.000 lei. A se adresa la Uniune.

Griffoni Korthal's pur sânge cu pedigree inmatriculat vârstă peste două luni de vânzare. Adresați mărci răspuns: Cpt. Călăgăru, Cluj, Victoriei 27. Tot acolo un pointer 4 luni.

Setteri englezi de vânzare. Etatea 2 luni, pedigree original. Părinți importați Franța. Sânge reputat field, reunind direct mării câștigători; Cound Gleam, Gruinard Gloaning, Neris de l'Erve, Jo. II, Sam de l'Jvette. A se adresa Bd. Ferdinand 69 București sau Uniune.

ORNIS" prăsire de paseri și iepuri-Beiuș-Jud. Bihor (Ferma la Ciungi): Ofer sprc vânzare ouă de găini *Lehorn alb American* selecționate din rasa celor mai bune ouătoare. Tot acolo se vând și cocoși de prăsilă precum și epuri din rasa be'giană uriașe.

I M P O R T A N T

PENTRU AMATORII DE CARTUȘE BUNE.

Aducem la cunoștința tuturor cititorilor noștrii că mai avem **LA „UNIUNE“** un stoc redus de **CARTUȘE ORIGINALE**

P E R F E C T W A L S R O D E

calibrul 16 alice 3^m/_m încărcate în fabrica

W O L F & Co. G E R M A N I A.

Aceste cartușe incomparabil de bune, nu vor mai putea fi aduse în țară din pricina prețului lor ridicat. Rugăm pe membrii noștrii să se grăbească, aprovizionându-se pentru sezonul de primăvară. Prețul unui cartuș este de

LEI 6

Se expediază și în provincie cu un plus de 5% din valoarea lor pentru ambalaj, la o comandă de minimum 100 cartușe.

ORICE PUBLICAȚIE TREBUE SA NE SOSEASCA CEL PUȚIN PANA LA 15 ALE LUNEI, PENTRU A PUTEA APARE IN NUMARUL LUNEI VIITOARE AL REVISTEI. — NU SE INAPOIAZA NICI UN FEL DE MANUSCRIS.

PUBLICAȚIILE OFICIALE SE PLATESC CU ANTICIPAȚIE SOCOTITE CU 3 LEI CUVANTUL.

CHRISTOPH FUNK

FABRICĂ DE ARME CU RENAME VECHI, FONDATĂ 1835
CUTIA POȘTALĂ 111, SUHL GERMANIA

IN DEPOZIT ARME DE VANĂTOARE
ȘI DE SPORT DE PRIMA CALITATE CA:

DRILLINGURI IN PATRU MODELE DIFERITE
CU ȘI FARA ARMARE SEPARATĂ A
: : : : : GLONȚULUI : : : : :

ARME SISTEM BOCK CONSTRUCTIILE
CELE MAI NOI CU PERCUȚIUNE CENTRALĂ
CARABINE PENTRU TIRUL CU INCARCĂTURI
DE MARE VITEZĂ CU REPETIȚIE SAU CU
: : : : : UN SINGUR FOC : : : : :

MONTAJE DE LUNETE FARA A FI FIXATE
PE ȘINA ARMEI, AVÂND DECI CÂMPUL DE
: : : : : OCHIRE LIBER : : : : :

PROECTILE CU CĂMAȘE DE ARAMĂ,
MODEL FUNK IN CALIBRELE 7, 8, 9³, 11 ^m/m

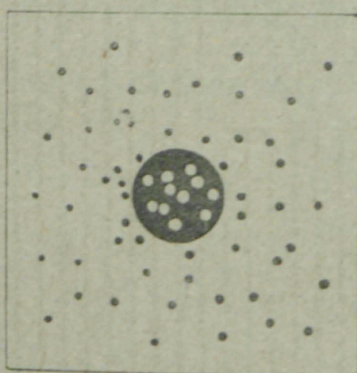
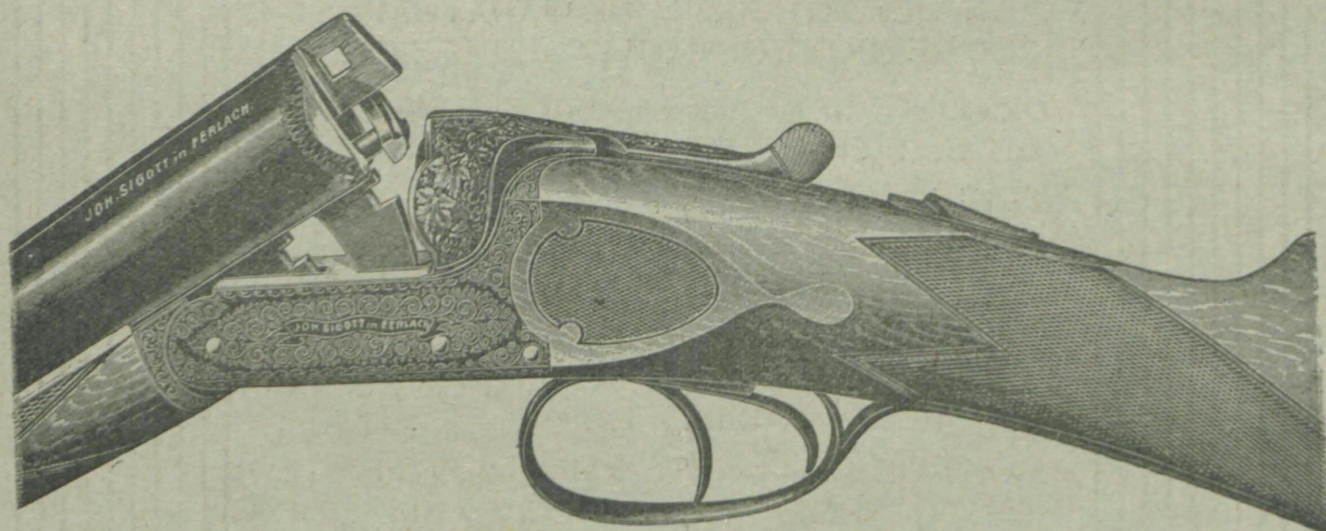
SE CONSTRUEȘTE DUPĂ CERERI SPECIALE.
CEREȚI BROȘURA ȘI LISTA DE PREȚURI.

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — KÄRNTEN — AUSTRIA

Produce și vinde cele mai moderne arme de vânatoare
și anume:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ TEVI DE ALICE CU ȘI FARA
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE COCOAȘE
CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63×63 cu lovitură
trasă din foraj Sigott-Drall-
Rifle la 50 pași cu alicie No. 6

Inventatorul și singurul îndreptățit la con-
struirea „forajului Sigott-Drall-Rifle“ cu ef-
fect de tir ne obișnuit de strâns și o penetrație
mare a alicelor (vezi cibla).

Construește deasemenea arme mixte, arme
mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două
tevi de glonț (Express) și carabine cu repe-
țiție în toate calibrele chiar și pentru glonț-
ul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8×60
Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o
traectorie aproape dreaptă până la peste
300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra
vânatului. Armele pentru aceste cartușe se
pot utiliza în special pentru vânarea cerbi-
lor mari, pentru mistreți și urși.

Armele mele sunt sub raportul construcției
precise și solide precum și al calității tiru-
lui, foarte eefine și dau pentru orice armă

Glonț Sigott
pentru forajul Si-
gott-Drall-Rifle și
pentru tevi cu fo-
raj choke

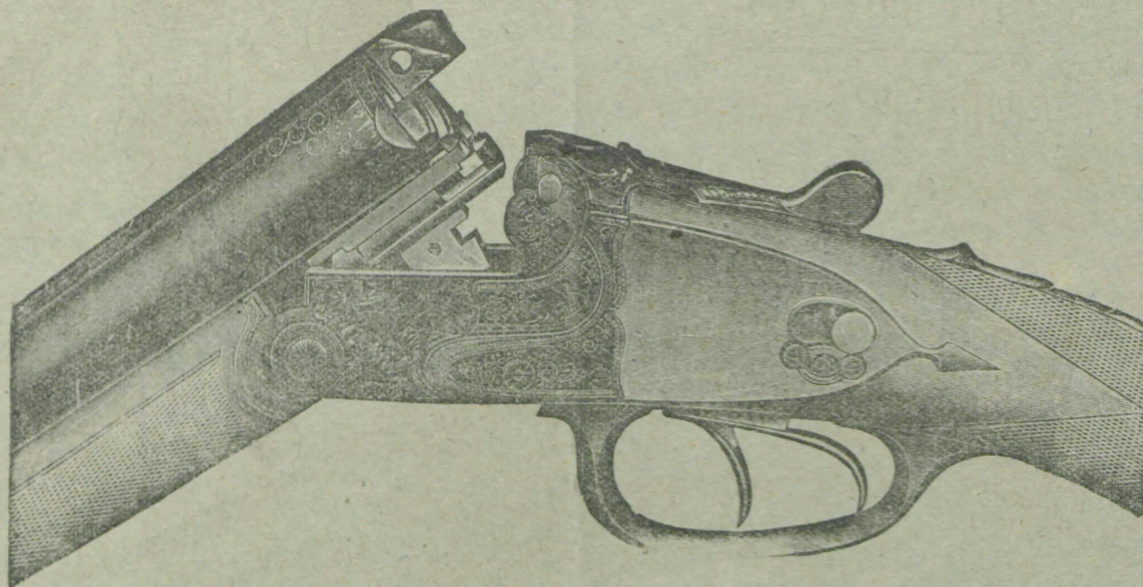
o garanție de cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur.
Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști
stau la dispoziția tuturor.

Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt ar-
mele mele, se trimite la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor
din România, Piața Rosetti, 7, unde se pot vedea și cumpăra.

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMA REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Bock

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚA SPECIALĂ

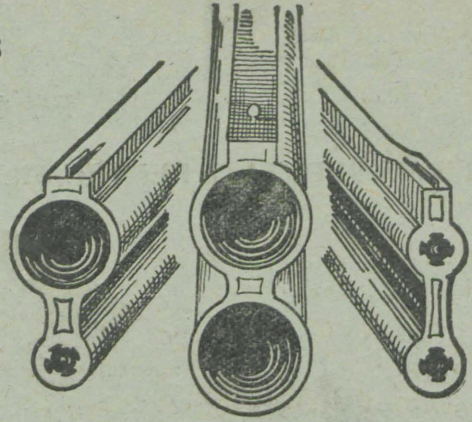
Modele ale acestei Case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

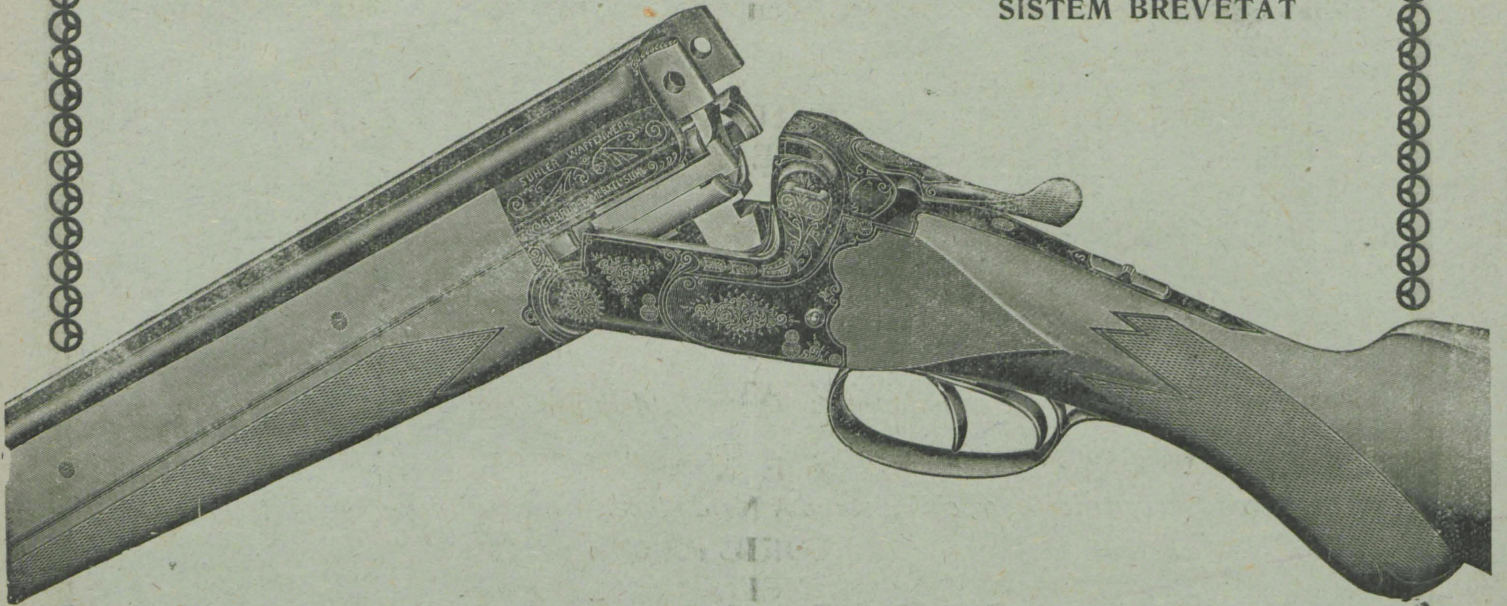

Gebrüder Merkel
Genève

FONDATA IN 1893

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMANIA PRIN „UNIUNE”

6

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoareii, lista contravenienților la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMEI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR
 $\frac{1}{2}$ „ 250 „ „
 $\frac{1}{4}$ „ 125 „ „
MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.
La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 25 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 30 LEI